

พิ ม ทั ก ำ
สำนักพิมพ์

เมื่อรัก ทำนายไม่ได้ The prophet

“เวินซื้อฉันไม่ได้หรอกนะ...ถ้าไม่มากพอ”

Caneus

NE ักเขียนดาวดวงใหม่ CT✱R

บทนำ

เสียงเปียโนและไวโอลินที่กำลังบรรเลงเคล้าคลอกันนั้นช่างเข้ากัน
ดีกับบรรยากาศสง่างามแจ่มใสสุดโรแมนติกริมชายหาด แสงแดดยามตะวัน
คล้อยสะท้อนกับน้ำทะเลเห็นเป็นแสงสีเรืองรองช่วยขับส่งให้คู่บ่าวสาวที่กำลังเดิน
อยู่ริมชายหาดดูมีราศีมากยิ่งขึ้น ผู้คนในงานล้วนปลื้มปีติยินดีกับงานมงคลสมรส
ครั้งนี้ แต่ที่ได้รู้ไอพีของงานวันนี้กลับมีบรรยากาศตรงข้าม

หญิงสูงวัยในชุดกระโปรงยาวพลั่วสีฟ้ากับเด็กสาววัยรุ่นผมสีน้ำตาลในชุด
กระโปรงสั้นสีน้ำเงินเข้มกำลังนั่งคุยกันด้วยสีหน้าจริงจัง รวากับว่าไม่อยากให้คุณ
ภายนอกได้รับรู้

“เป็นแบบนี้แหละ” หญิงสูงวัยทวนกับเด็กสาวอีกครั้งเพื่อความมั่นใจว่า
ก่อนหน้านี้เธอได้ยินไม่ผิดจริงๆ

“แน่นอนค่ะคุณภา” เด็กสาวพยักหน้ารับ สายตาของเธอดูมีความมั่นใจ
มากเสียจนอีกฝ่ายคล้อยตาม

คนที่ถูกเรียกว่า ‘คุณภา’ นั้นนั่งค้างไปสักพักก่อนจะค่อยๆ คลิยืมออก
มา จนในที่สุดริมฝีปากที่ถูกเคลือบด้วยลิปสติกสีแดงนั้นก็ก็กลียืมกว้างกว่าครึ่ง
โหนที่ที่เคยเป็นมา

“นี่ฉันจะได้หลานสาวสามคนพร้อมกันหรือ แอ้มยังเป็นแพดอีกหนึ่งคู่ ไม่อยากจะเชื่อ ใครจะไปคิดว่าจะมีวันนี้”

หญิงสูงวัยกล่าวด้วยความดีใจ ก็ไชนะลิ ก่อนหน้านั้นเธอไม่คิดด้วยซ้ำว่า ลูกสาวและลูกชายของเธอจะคิดมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐาน คนหนึ่งก็โลกส่วนตัวสูง อีกคนก็บ้างาน การที่มีงานแต่งงานวันนี้เกิดขึ้นได้ก็แทบจะเกินฝันของเธอแล้ว แอ้มแม่หมอดูคนเก่งของเธอยังมาฟันธงให้อีกว่าหลานของเธอจะมาไม่เกินปลายปีหน้า แล้วแบบนี้ใครจะไปหุบยิ้มได้ลง

“ยินดีด้วยค่ะ” เด็กสาวคนเดิมตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมเลยแม้แต่น้อย

“เอ...ว่าแต่ จะมีแต่หลานสาวหรือ” ว่าที่คุณยายยังไม่พอใจอีก สามคนก็ไม่ใช่น้อย “หลานชายล่ะ จะมีบ้างมั๊ย”

“เท่าที่รู้ ลูกสาวคุณจะมีลูกคนเดียวค่ะ ส่วนลูกชายคุณ...ก็สิ้นเอาแล้วกันนะค่ะ” เด็กสาวที่ได้ชื่อว่าเป็นหมอดูยังคงตอบอย่างหนักแน่น ไม่ลังเลสักนิด เธอตอบในสิ่งที่รู้เท่านั้น ถ้าไม่รู้เธอก็บอกว่าไม่รู้ ถ้าเธอบอกว่าสิ้น แสดงว่าก็มีสิ้นจริงๆ และคำตอบนั้นก็ทำให้คุณยายแทบจะตัวลอย

“แหม ยังไงก็ขอบใจมากนะจ๊ะ ที่มางานในวันนี้” หลังจากได้ทราบสิ่งที่พอใจ คุณยายก็เปลี่ยนเรื่องอย่างง่ายดาย จนผู้ฟังแทบกลอกตามองบน

“ถ้าเป็นงานของคุณยาย ไม่ว่ายังไงก็ต้องมาให้ได้ค่ะ” เธอตอบกลับพร้อมกับส่งสายตาที่บ่งบอกว่าจริงใจไปให้

คุณยายมีพระคุณต่อเธอค่อนข้างมาก ให้ช่วยอะไรคุณยายได้เธอก็ยินดี

“เดี๋ยวจะโอนค่าดูดวงของหลานให้นะจ๊ะ” คุณยายตอบ เธอไม่ได้ต้องการดูถูกดูแคลนเด็กสาวด้วยการเอาเงินฟาดหัว แต่อยากช่วยเหลือ เพราะรู้ว่าทั้งที่เด็กคนนี้มีความสามารถมากพอที่จะรวยได้จากการดูดวง ก็เท่าที่ผ่านมา เด็กสาวพูดอะไรมันก็เป็นตามนั้นเสมอ แต่อีกฝ่ายกลับไม่ทำ แอ้มยังไม่ชอบรับเงินจากใครฟรีๆ ด้วย

“ไม่เป็นไรค่ะ ถือว่าเป็นของขวัญวันแต่งงานนะค่ะ” เด็กสาวรีบส่ายหน้าปฏิเสธ ครั้งนี้เธอไม่ได้ถือว่ามีมาทำงาน เธอแค่อยากแสดงความยินดีในแบบของตนเอง

หญิงสูงวัยยี้มให้คนทรงหน้าอีกครั้งด้วยความเอ็นดู เด็กสาวที่เต็มไปด้วยความลึกลับคนนี้ ใครจะไปนึกว่าโตมาจะเก่งและน่ารักขนาดนี้ เธอยังจำครั้งแรกที่เจอกันได้ นั่นคือตอนที่เด็กคนนี้อายุห้าขวบ วันที่ลุงแก่ๆ คนหนึ่งพาแม่เด็กตากลมคนนั้นมาขอความช่วยเหลือจากเธอ ซึ่งไม่มีใครรู้เรื่องนี้นอกจากเธอและสามี

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ชอบใจหนูมากๆ เลยนะ”

แต่ก่อนที่จะได้พูดคุยอะไรกันต่อมากกว่านี้ก็ถูกขัดจังหวะเมื่อมีผู้มาใหม่เป็นชายร่างสูงสองคน คนหนึ่งคือเจ้าบ่าวของงานในวันนี้ ส่วนอีกคนเป็นคนแปลกหน้าที่เด็กสาวไม่เคยรู้จักมาก่อน

“คุยอะไรกันครับแม่ หน้าตาจริงจัง” เสียงผู้มาใหม่ทั้งคู่ก็รู้ว่าเป็นเจ้าบ่าวในงานนี้ทักขึ้น ถึงความสนใจของสองคนก่อนหน้าให้หันไปมอง

“มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง แม่ก็ตกใจหมดนะสิ” คุณภาหันไปค้อนให้ลูกชายตัวดี

“ก็แล้วคุยอะไรกันล่ะครับ ดูมีความลับ” คนเป็นเจ้าบ่าวทำหน้าทะเล้นแสดงความอยากรู้อยากเห็น

“ความลับ” สามีอายุสี่ยี้มตอบกลับไปอย่างมีชั้นเชิง ก่อนจะหันไปทักทายชายหนุ่มอีกคนที่เดินตามกันมา “ว่าไงจะบ๊อบบี้ ไม่เจอนานเลย สบายดีมั๊ยจ๊ะ”

“สวัสดิ์ครับคุณแม่” บ๊อบบี้ยกมือไหว้อย่างมีมารยาทก่อนจะนั่งลงข้างๆ ด้วยท่าที่สนิทสนม “นี่มองไกลๆ ก็นี่กว่าเพื่อนเจ้าสาวนะครับ”

“ตายแล้ว ปากหวานจริงลูก พูดแบบนี้บอกแม่มาเลยนะว่าเมื่อไหร่จะถึงงานเราล่ะ” คุณภายิ้มรับอย่างอารมณ์ดี

ในขณะที่ทั้งสามคนสนทนากันอย่างชื่นมื่น เด็กสาวตัวเล็กกลับจ้องมองไปที่ชายหนุ่มที่มีชื่อเสียงเรียงนามว่า ‘บ๊อบบี้’ นั่นอย่างเอาเป็นเอาตาย แปลก... แปลกมากๆ เธอไม่เคยเจอใครแบบนี้มาก่อน

ไม่ว่าจะเป็นใคร เพศไหน อายุเท่าไร เมื่อเธอได้เห็นหน้าแล้วละก็ จะต้องมีบางสิ่งบางอย่างของคนคนนั้นดังเข้ามาในหัวของเธอ ไม่ว่าจะเป็นอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต มันต้องมีสักเรื่องที่เธอพอจะรู้เกี่ยวกับคนคนนั้น ไซ่แล้ว...

เธอมีญาณหยั่งรู้ แต่ผู้ชายคนนี้...เธอกลับไม่รู้เรื่องของเขาเลยสักอย่าง

เด็กสาวสงสัยถึงขั้นว่า ความสามารถของเธอจบลงเพียงเท่านี้แล้วกันหรือ แต่ก็ไม่เป็นไร ก็ในเมื่อเรื่องที่ว่าลูกชายสุดที่รักของคุณมากำลังจะแพ้ท้องแทนเมียในไม่ช้านี้เพิ่งลอยเข้าหัวเธอมาเมื่อครู่นี้เอง แล้วตาลุงบ๊อบบี้คนนี้นั้นยังงั้นล่ะ

เพราะความสงสัยอย่างไม่เคยมีมาก่อนทำให้เธอเผลอจ้องเขมานาน จนในที่สุดเธอก็รู้ตัวเข้าให้ ชายหนุ่มส่งสายตามาหาเธอราวกับจะถามว่ามีปัญหาอะไรกับเขาหรือเปล่า เล่นเอาเธอหลบตาแทบไม่ทัน

หลังจากที่โดนจับได้ว่าแอบมอง เธอก็รู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่ไม่น้อย แถมยังมานึกขึ้นได้ว่าเธอจะอยากรู้เรื่องของเขาไปทำไมกัน ปกติเธอก็ไม่ได้อยากรู้เรื่องชาวบ้านอยู่แล้ว สุดท้ายเด็กสาวจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงความอับอายขายหน้านี้โดยการขอตัวจากวงสนทนาดังกล่าว และหลบออกมาอย่างเงียบๆ

ทางด้านชายหนุ่มผู้ถูกจ้องมองเมื่อสักครู่ เขาก็ไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับการที่มีผู้หญิงสักคนมาจ้องมองมากนัก มันเป็นเรื่องปกติที่ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ต้องมีคนมองเป็นธรรมดา ไม่ได้หลงตัวเองนะ แต่ก็พอจะรู้ว่าทำไมสาวๆ มาตามติดบอยแค่นี้ ทว่าครั้งนี้ออกจะเด็กไปสักหน่อย ควรจะบอกให้เธอไปตั้งใจเรียนเสียมากกว่า...

หลังจากจบงานเลี้ยง แยกหรือต่างก็พากันแยกย้ายกลับไป จะมีก็แต่แขกคนพิเศษของเจ้าของงานที่ได้รับเชิญให้อยู่พักผ่อนในรีสอร์ตก่อน และนี่ก็เป็นหนึ่งในนั้น ก็ตอนนี้เธอเป็นคนโปรดของทั้งคุณมาและเจ้าสาวเสียแล้วสิ และเธอก็ไม่คิดจะขัดอะไรในเมื่อพรุ่งนี้เป็นวันหยุด นานๆ ที่จะได้มาเที่ยวที่หรูๆ แบบนี้ ใครจะไปปฏิเสธได้ล่ะ

ภาพท้องทะเลยามเย็นและแสงอาทิตย์สีส้มที่กำลังจะลับขอบฟ้านั้นทำให้เธอจ้องมองอย่างเพลินตา และจะเพลินใจเป็นที่สุดถ้าไม่มีใครบางคนมาเดินตัดผ่านเสีย

ผู้ชายคนนั้นเดินมาตรงขอบระเบียง บังดวงอาทิตย์ที่กำลังจะหล่นลงไปในน้ำพอดีเบะ เด็กสาวกระตุกใจอย่างไม่ค่อยพอใจ ก่อนจะเพ่งพิศไปที่ร่างสูงนั้น เขาเป็นผู้ชายที่เรียกได้ว่าหล่อเลยทีเดียวน้ำตาออกจะมีเค้าลูกครึ่งอยู่

ล็กหน้อย ตามม จมูกโด่งเป็นสัน กับริมฝีปากที่ดูเซ็กซี่ เธอไม่ได้บำเพ็ญชายและไม่ได้หลงใหลความหล่อนั้น ใครมองก็ต้องพูดแบบนี้ เธอแค่บรรยายตามความเห็นสำหรับเธอเธอถือว่าเป็นผู้ชายล็กกลับที่น่ากลัวอยู่ไม่น้อย

เพราะแม้แต่เปลือยวิจารณ์เขาอยู่ในใจ เมื่อเขาหันกลับมาโดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัวก็ทำให้เด็กสาวหลบตาไม่ทัน นี่เธอกำลังจะโดนข้อหาแอบมองเขาอีกแล้วสิ

ชายหนุ่มเอียงคออย่างสงสัย ก่อนจะเดินมาที่โต๊ะตรงหน้าเธอ ผู้หญิงคนนี้สะดุดตาเขาตั้งแต่ที่เจอเมื่อวานตอนอยู่กับคุณภา ใบหน้าเรียวยาว ดวงตากกลมโตคุณนั้นสะกดเขาไว้ตั้งแต่แรกเห็น...แต่ดูจากหน้าตาแล้ว เขาไม่แน่ใจนักว่าเธอบรรลุนิติภาวะหรือยัง

ตัวเข้มของเขาขมวดแน่นเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง ก่อนที่จะเอ่ยออกมาว่า

“ผมว่าคุณยังเด็กไปนะครับ และผมคงไม่สามารถสนองความต้องการของคุณได้”

“...”

เดี๋ยวนะ นี่เขาคิดว่าเธอจะทำอะไรกับเขานั่นหรือ แล้วอะไรคือการที่มาพูดแบบนี้แล้วเดินจากไป

คำพูดของเขาทำให้เธออ้าปากค้างด้วยความคาดไม่ถึง อย่าให้ได้เจอกันอีกนะ คราวหน้าเธอจะเรียกลุงอย่างไม่ว่าหน้าเลยจริงๆ

หกเดือนผ่านไป

ห่างออกไปอีกเกือบสองพันห้าร้อยกิโลเมตร ณ คฤหาสน์หรูใจกลางกรุงเทพมหานคร หญิงสาววัยที่ใบหน้าหยุดอยู่ที่วัยกลางคนกับหนุ่มหล่อร่างสูงกำลังพูดคุยกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“โพรเจกต์ล่าสุดของคุณเรียบร้อยดีแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“นั่นดี สัญญาไว้กับแม่...” สีหน้าของหญิงสาววัยเต็มไปด้วยความคาดหวังจนผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายอดหวนใจไม่ได้ สัญญาที่เขายังไม่เวลาได้ทำให้แม่

เสียที่

“เรียบร้อยแล้วครับ” ชายหนุ่มยืนยันเรื่องงานอีกครั้ง นี่คงถึงเวลาแล้วสินะ ที่เขาต้องชะลอการขยายธุรกิจและหันกลับมาปรึกษาสัญญากับแม่อย่างจริงจัง

“ถ้าฉันลูกก็มีเวลาตามหาของนั้นให้แม่ได้แล้วใช่ไหม” ได้ยินคำตอบของลูกชายสุดที่รักว่ามาแบบนั้น เธอก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ ในที่สุดลูกชายจอมบ่ำนางของเธอก็มีเวลาเหลือให้เธอบ้าง

‘ของ’ ที่ว่านั้นเป็นของสำคัญที่เธอตามหามาเกือบยี่สิบปี ตั้งหน้าตั้งตาหาตั้งแต่สมัยยังสาวจนตอนนั้นผมหงอกขึ้นเต็มหัวกระทั่งต้องพึ่งพาย้ายผมทุกๆ สามเดือนก็ยังหาไม่พบ ลำพังหญิงแก่ง่ายเธอก็ออกจะยากสักหน่อย จะมีก็แต่ลูกชายของเธอซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในอดีตอันนี้ที่เห็นจะเป็นที่พึ่งสุดท้ายซึ่งน่าจะช่วยเธอตามหาได้

สำหรับเขา แม่แต่ถมทะเลเพื่อสร้างตึกก็ทำมาแล้ว แต่จะให้พลิกแผ่นดินหาอะไรบางอย่างก็คงไม่ยากเกินมือ ติดก็แต่ก่อนหน้านี้เขาไม่มีเวลาว่างเลยนะสิ ตั้งแต่สัญญากับแม่ไว้ด้วยลมปากว่าจะหาให้เท่านั้น

“ครับ”

คำตอบบ๊วยสั้นๆ ของเขาก็ก็น่าให้หญิงสูงวัยยิ้มกว้างออกมาอย่างดีใจ ในทางตรงข้าม จิตใจของชายหนุ่มตอนนี้กลับหวาดหวั่นอย่างเห็นได้ชัด แม่ของเขาให้ตามหาสร้อยเพชรประจักษ์ตระกูลที่หายไป

แต่มันไม่ได้หายไปแบบธรรมดาสิ สร้อยเพชรที่หายไปอย่างลึกลับพร้อมกับการเกิดคดีชื่อดังเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ครอบครัวสมาชิกวุฒิสภาที่ถูกฆาตกรรม เขาไม่รู้ว่าทำไมสร้อยเพชรของแม่ถึงได้ไปอยู่กับภรรยาของนักการเมืองคนนั้นได้ แต่หลังจากเกิดคดีนั้นขึ้น สร้อยเพชรก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

เรื่องราวเหล่านั้นเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาต้องออกเดินทางตามหาสมบัติ และเบาะแสเดียวที่แม่ของเขามีให้คือ ‘ประเทศไทย’

‘WELCOME TO THAILAND’

บ๊วยบี๋เหลือบมองจั่วหนังสือขนาดใหญ่ที่โห่หือรายอยู่บนป้ายเหนือศีรษะของเขาตอนนี้ ก่อนจะละสายตามองสำรวจไปรอบๆ สนามบินที่ใหญ่ที่สุดใน

ประเทศไทย ผู้คนมากมายที่เพิ่งลงจากเครื่องบินเมื่อครู่ต่างเดินด้วยความเร่งรีบ เพื่อไปเข้าด่านตรวจคนเข้าเมือง ดีที่เขาสามารถเข้าออกช่องทางพิเศษได้ ไม่อย่างนั้นคงอยู่ในนี้อีกยาว

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเดินทางมาที่นี่ เขาเคยอยู่ที่นั่นหลายปีเสียด้วยซ้ำ จนพูดภาษาไทยได้คล่องราวกับเป็นคนท้องถิ่น แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะวาระอบนี้ชายหนุ่มได้แบกรับเอาความหวังของคนเป็นแม่ไว้บนบ่ามาด้วย

สร้อยเพชรประจำตระกูลที่หายไป ว่ากันตามตรงชายหนุ่มไม่เคยเห็นมันมาก่อนด้วยซ้ำ ใครๆ ต่างก็บอกว่าเขาเก่งนักหนาในเรื่องธุรกิจ จนได้ฉายาว่าเป็น ‘เสือใหญ่แห่งเอเชีย’ แต่เขาไม่ใช่นักล่าสมบัตินะ แม้แต่นักล่าสมบัติก็จะต้องมีสายทาง ส่วนสิ่งที่บ๊อบบี้มีตอนนี้คือสายทางขนาดห้าแสนตารางกิโลเมตรที่ชื่อว่า ‘ประเทศไทย’ ต้องขอขอบคุณคุณนายเอมมา คลากส์ มากจริงๆ ที่ไว้วางใจใช้บริการเขา

ถึงแม้งานนี้จะยากจนเขาบรรยายแทบไม่ถูก แต่สำหรับ บ๊อบบี้ คลากส์ รับปากแล้วก็ต้องทำให้สำเร็จ อยุ่ยากทำอะไรก็ต้องเอามาให้ได้ เขาจะถือชะวากี้เป็นงานท้าทายชีวิตก็แล้วกัน

“บอสมีนัดกับคุณเจปายสองครับ จะกลับบ้านก่อน หรือจะไปที่ร้านเลยครับ” เสียงรถเลียบไร้อารมณ์ของชายหนุ่มร่างสูงอีกคนที่กำลังเดินนำหน้าบ๊อบบี้ ดั้งขึ้นหลังจากที่เพิ่งผ่านด่านตรวจกันมา

“พีท” หรือ “ปีเตอร์ คิม” เจ้าของใบหน้าที่นิ่งสุดแสนจะเย็นชา บอด้การด์มือหนึ่งแถมพ่วงด้วยตำแหน่งเลขาฯ สายลับ และยังเป็นลูกพี่ลูกน้องของบ๊อบบี้อีกด้วย ความสามารถของเขามีมากพอๆ กับตำแหน่งที่ได้รับ ถ้าบ๊อบบี้เป็นเสือ... พีทก็จะเป็นกรงเล็บของเสือนั่นเอง

วันนี้บ๊อบบี้มีนัดกับน้องชายคนสนิทหรือเจ เจ้าน้องชายที่ออกจากแก๊งชายโสดของเขาไปเมื่อหกเดือนที่แล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องอะไร เรื่องตามหาของนี่แหละ ถ้าเป็นเรื่องในเมืองไทยบ๊อบบี้ต้องยกให้น้องชายเป็นคนจัดการ เขาสนิทกับน้องชายต่างสายเลือดคนนั้นมานานนับสิบปีแล้ว บ๊อบบี้ชอบคนเก่งและฉลาด และเจก็เป็นคนแบบนั้น เวลาที่เขามองเจแล้วก็เหมือนเห็นตัวเอง

ถ้าไม่ติดว่าช่วงนี้น้องชายของเขาติดเมียเห่อลูก เขาคงต้องลากเจออกมา

พูดคุยกันทั้งคืน

“ใกล้ได้เวลาแล้วนี่ ไปร้านเลยแล้วกัน” ชายหนุ่มหันไปบอกกับเลขาฯ คนสนิทซึ่งยังคงยืนนิ่งเพื่อรอรับคำสั่ง บางทีบ๊อบบี้ก็สงสัยเหมือนกันว่าพี่ทาจจะเป็นหุ่นยนต์

“ครับ รถมารอแล้ว” คำตอบรับสั้นๆ อย่างไร้อารมณ์ดังกลับมา

บ๊อบบี้เดินตามพี่ทาจไปที่รถ โดยมี ‘มาตร’ บอดีการ์ดของเขาอีกคนเดินตามมาด้านหลัง การเดินทางของเขาครั้งนี้ไม่ต้องมีภรรยามากนัก เนื่องจากเขามีบ้านที่นี่ และพี่ทาจได้จัดการเรื่องเล็กน้อยให้ทุกอย่างแล้ว

“มีจดหมายเชิญประชุมผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของเอกเวชกรุ๊ป ต้นเดือนหน้าครับ ตารางของบอสว่างพอดี บอสจะเข้าร่วมมั้ยครับ หรือจะให้ผมไปแทน” พี่ทาจถามขึ้นอีกครั้งหลังจากที่คนทั้งหมดขึ้นรถมาเรียบร้อยแล้ว

“นานๆ ทีก็ดี” บ๊อบบี้ตอบสั้นๆ พร้อมกับเหม่อมองออกไปนอกรถ ส่วนพี่ทาจทำหน้าที่จดบันทึกลงไปในสมาร์ตโฟนของเขา

เอกเวชกรุ๊ป หรือบริษัทเอกเวช จำกัด เป็นผู้ประกอบการธุรกิจโรงพยาบาลรายใหญ่ของประเทศไทยและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เขาถือหุ้นอยู่ โรงพยาบาลเป็นธุรกิจที่บ๊อบบี้เลือกลงทุนในประเทศไทย เขามองว่าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศไทยถือว่ามีบุคลากรทางการแพทย์มีศักยภาพค่อนข้างมาก มากพอที่จะเป็นเมดิคอลฮับได้ แต่มองห่วงด้วยสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย เหมาะมากที่จะจัดพวกทัวร์สุขภาพหรือผ้าตัดความงาม ตอบโจทย์กลุ่มลูกค้าทางตะวันออกกลางที่มีกำลังจ่ายมาก และผลตอบแทนก็เป็นตามคาดเสียด้วย

“อ้อ คุณธำรงค์และครอบครัวติดต่อขอตารางนัดทานอาหารเย็นมาครับ” พี่ทาจยังคงทำหน้าที่จัดการางชีวิตของเจ้านายต่อไป และแน่นอน เขาไม่เคยทำมันขาดตกบกพร่อง ส่วนคุณธำรงค์ที่พูดถึงเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่อีกคนของเอกเวชกรุ๊ป ว่ากันตามตรงก็เป็นน้องมีนของเจ้านายเขานั่นเอง

“เสาร์ถัดไปตารางว่างมั้ย”

“ว่างครับ”

“งั้นเอาไว้วันนั้น”

“ได้ครับ”

การมีพีททำให้ชีวิตนักธุรกิจของเขาดีขึ้นไปอีกห้าเท่า พีทจัดการทุกอย่างได้เรียบร้อยไม่มีที่ติ ถ้าจะถามว่าพีทเป็นคนแบบไหน คงต้องตอบว่า เป็นพวกเพอร์เฟกชันนิสต์ แม้แต่คนเป็นเจ้านายอย่างบ๊อบบี้ก็ไม่สามารถพลาดต่อหน้าเขาได้

“บอสครับ คินนี่นัดทานข้าวกับคุณลลดาตอนทุ่มหนึ่ง รักษาเวลาด้วยนะครับ”

นั่นไง ไม่ทันขาดคำ

“เตือนแล้วกัน” นายใหญ่ถึงกับต้องรับคำอย่างจวนใจ

ลลดาเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณธำรงค์ บ๊อบบี้เองจึงไม่ได้เข้าไปรับนัดเธอไว้ตอนไหน ถ้าพีทบอกว่านัดก็ตามนั้น แต่จะให้เข้เลือก เขาก็ต้องเลือกการนั่งจิบไวน์คุยกับน้องรักอย่างเฉยๆแล้ว จัดตรงที่น้องรักของเขาต้องรีบกลับบ้านไปเอาออกเอาใจภรรยาแสนสวยนี่สิ

เนื่องจากธุรกิจของ บ๊อบบี้ กลาสกัล นั้นมีหลายสาขาทั้งสีขาและสีเทา ทำให้สำหรับเขาแล้วเลขา คนเดียวไม่เพียงพอ ชายหนุ่มจึงต้องมีเลขา ที่ต้องพาไปด้วยทุกแห่งหนถึงสามคน และแน่นอน ทุกคนต้องพ่วงตำแหน่งบอดี้การ์ดของเขาเข้าไปด้วย พอทำธุรกิจมาถึงจุดหนึ่งจะรู้ว่าแค่เงินนะไม่พอ มันต้องมีอิทธิพลเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สิ่งก็ตามมาด้วยคือความขัดแย้งและศัตรู การเป็นนักธุรกิจอย่างเฉียวบงที่ก้อยูก...และนั่นทำให้เขาต้องประพฤติดูเป็นมาเฟียด้วย

“ที่มาก็เป็นยังงี้บ้าง” หลังจากคุยกับพีทเสร็จ ก็ถึงตาของมาตรที่ต้องรายงานบ้าง

“ตอนนี้สถานการณ์ยังโอเคครับ แต่ก็ยังมีคนมาก่อวุ่นบ้าง” มาตรตอบพร้อมกับขบขันไปด้วย

ช่วงนี้กลาสโก้นั้นค่อนข้างมีเรื่องอยู่บ่อยๆ และมาเฟียอย่างเขาก็คิดว่าไม่ได้เกิดจากนักท่องเที่ยวนะครับ

“ส่งคนลงไปสังเกตการณ์ไว้ เรื่องนี้ต้องมีคนอยู่เบื้องหลัง”

“เจนนี่จัดการแล้วครับ” มาตรตอบมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เจนนีอยู่มาเก่า?”

“กลับมาแล้วครับ รออยู่ที่บ้านครับ”

เจนนี่เห็นเลขาฯ คนสุดท้ายของบ๊อบบี้ เธอเป็นผู้หญิงคนเดียวที่อยู่ในทีมภายนอกเธออาจจะดูเป็นผู้หญิงเปรี้ยว แต่ถ้าไม่บอกก็คงไม่มีใครรู้ว่าในบรรดาบอดีการ์ตของเขา...เธอเลือดเย็นที่สุดแล้ว

ใช้เวลาเดินทางไม่ถึงครึ่งชั่วโมง บ๊อบบี้ก็มาถึงร้านอาหารที่นัดกับเจนนี่ ร้านนี้เป็นร้านอาหารจีนที่ค่อนข้างสงบพอที่จะคุยเรื่องที่ยากให้เป็นความลับได้ มาเพียงหนุ่มส่งบอดีการ์ตเหมือนมั่งอย่างมาตรงเข้าไปตรวจสอบเรื่องความปลอดภัยภายในร้านอาหาร รวมทั้งเรื่องของกล้องและเครื่องดักฟัง เขาไม่ได้วิตกกังวล แต่นี่คือมาตรฐานของเขา เมื่อมาตรฐานส่งสัญญาณมาว่าปลอดภัย พิพจึงเป็นผู้นำทางเจ้านายเข้าไปเพื่อสั่งอาหาร

และไม่ถึงยี่สิบนาที บุคคลที่บ๊อบบี้รอคอยก็เดินเข้ามาในร้าน

“โง่ มาก่อนเวลาเลยนะ” บ๊อบบี้ยิ้มกว้างทักทายผู้มาใหม่ที่มาก่อนเวลานัดเกือบสิบนาที

“พื้มาก่อนผมอีก” เจตอบพร้อมกับเดินเข้ามาใกล้เรื่อยๆ

ใบหน้ายิ้มแย้มของน้องรักทำให้มาเพียงหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า นี่คือสีหน้าของคนที่เป็นว่าที่คู่หมั้น ช่วงนี้ดูสดใสเหลือเกิน ผิดกับช่วงก่อนแต่งงานลิบลับ

เพื่อไม่เป็นการเสียเวลา ชายหนุ่มรีบชวนให้น้องรักของเขานั่งลงทันทีที่อีกฝ่ายเดินมาถึงโต๊ะ เวลาของเขามีไม่มาก คิดว่าเรื่องที่จะปรึกษาเขาอาจจะต้องคุยกันอีกยาว ไหนจะต้องทำเวลาเนื่องจากมีนัดช่วงเย็นอีก บ๊อบบี้ไม่ต้องการได้ยินคำสอนเรื่องการตรงเวลาหรืออะไรก็แล้วแต่จากพิพ

“นั่งๆ มีเรื่องจะบอก”

“ครับ” เจตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบตามสไตล์เขานั้นแหละ

“ผมคงต้องกลับมาอยู่เมืองไทยสักพัก เราคงได้เจอกันบ่อยขึ้น”

“ลงทุนใหม่ที่นี้?” คนอายุน้อยกว่าถามด้วยน้ำเสียงกึ่งสงสัย ซึ่งก็ไม่แปลกที่จะคิดแบบนั้น เพราะปกติถ้าบ๊อบบี้จะบักหลักอยู่ที่ไหนแปลว่าต้องมีการเริ่มต้นอะไรใหม่ๆ แต่ครั้งนี้มันต่างออกไป

“ก็ถือโอกาสดูแลงานที่นั่นไปด้วย แต่จริงๆ แล้วผมต้องการมากกว่านั้น

อาจจะต้องให้คุณช่วย”

สาเหตุหลักในการมาของบ๊อบบี้ครั้งนี้ไม่ใช่ธุรกิจ แต่แน่นอน เลืออย่างเขาจะไม่ทิ้งเวลาให้เสียเปล่า ในเมื่อมีธุรกิจที่นี่ ถ้ามาแล้วก็ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมเสียหน่อย

“...”

“ผมกำลังตามหาของบางอย่าง ที่ตอนนี้มีเบาะแสแค่ว่าอยู่ที่เมืองไทย” แต่บางครั้งเลืออย่างเขาก็มีเรื่องที่จะแก้ปัญหา ข้อมูลเขามีแค่นั้นจริงๆ คนเป็นแม่ไม่มีเบาะแสอย่างอื่นให้เขาเลย และเขาก็พลาดท่าตรงที่รับปากไปแล้วด้วยสิ

“...”

เจทำหน้าเหมือนคิดอะไรอยู่สักอย่าง เขาเงยไปสักพัก จนบ๊อบบี้ต้องเป็นฝ่ายเริ่มประโยคใหม่

“ไว้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจะบอกอีกที คงต้องให้ช่วยเยอะเลย” เรื่องคอนเนกชันในประเทศไทยยังงี้ก็ต้องพึ่งเจก่อน ถึงแม้เขาเองจะพอมืออยู่บ้าง แต่มีเพิ่มก็ดีกว่า

“ผมว่ามีคนหนึ่งน่าจะช่วยให้” หลังจากเงยไปนาน ในที่สุดคนเป็นน้องก็เอ่ยปากออกมา จนบ๊อบบี้ต้องละสายตากรองอาหารขึ้นมามองอย่างสงสัยว่าใครกันที่ช่วยเขาได้

“หืม...ใคร”

“อาจารย์ปู้”

“ใครคืออาจารย์ปู้” มือหนาหยิบแก้วไวน์ขึ้นมาจิบเพื่อปกปิดใบหน้าที่กำลังขมวดคิ้วในตอนนั้น เขาไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน อาจารย์ปู้คนนี้เป็นใครกัน ผู้มีอิทธิพล นักการเมือง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่กันล่ะ

“หมอดู”

พริตตด!

น้ำสีแดงที่ชายหนุ่มกำลังจิบไหลผิที่ผิวดทางลงหลอดลมเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว และชายหนุ่มก็ต้องห้ามตัวเองอย่างมากเพื่อไม่ให้พ่นไวน์ในปากใส่หน้าคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม นี่เจพูดอะไรนะ หมอดู!

“แฉีก”

มาเพียหนุ่มเื่อเพื่อใส่น้ำสีแดงที่เข้าไปในหลอดลม ก่อนจะงยหน้าขึ้นมอง

คนพูดที่ยังคงทำหน้าที่จริงจึงอยู่ในตอนนี

“คุณว่ายังไงนะ” บ๊อบบี้ถามซ้ำอีกรอบเพื่อป้องกันความผิดพลาด เมื่อครูเขาอาจจะฟังผิดก็ได้ ไม่มีทางที่น้องรักของเขาจะพูดอะไรที่ไม่ได้อยู่ในกรอบของวิทยาศาสตร์แบบนั้น

แต่ว่าที่คุณพ่อยังคงยืนยันคำเดิมด้วยสีหน้ามั่นคง

“หมดธุ่งไฟ”

ชายหนุ่มเคยได้ยินมานะ ว่าคนในประเทศนี้เชื่อเรื่องสิ่งลึกลับและไสยศาสตร์ แต่ก็ไม่ได้คิดว่ามันจะเกิดกับคนใกล้ชิดตัวเขาเสียนี้ เกิดอะไรขึ้นกับเจหรือว่าน้องรักของเขาไม่สบาย

“คุณต้องล้อผมเล่นแน่ๆ คุณไม่น่าจะใช้คนที่เชื่อเรื่องอะไรแบบนี้” ใบหน้าคมคายส่ายไปมาอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“มันไม่เหมือนกัน ผมว่าเธอน่าจะรู้” เจตอบกลับมา คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันเหมือนกำลังคิดอะไรสักอย่าง “เธอไม่เหมือนหมดธุ่งไฟไป ผมว่าเธอน่าจะมองเห็นอนาคต”

“ฮ่าๆๆๆ มันจะมีแบบนี้ได้ยังไง”

ชายหนุ่มหัวเราะจนแทบจะลงไปกลิ้งกับพื้น ในใจก็คิดว่าถ้าจะมีสักคนที่มองเห็นอนาคตได้ เขาจะซื้อตัวคนคนนั้นมาไว้ข้างๆ กายและให้คอยบอกว่าเขาคควรจะซื้อหุ้นตัวไหน หรือขายตัวไหน และรับรองว่าเขาจะเก็บคนคนนั้นไว้กับตัวราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าเลยทีเดียว

แต่มันจะมีได้ยังไงกันเล่า!

“ดูอย่างที่คุณแม่ปรางว่าเราจะได้ลูกสาวสองคนตั้งแต่วันแต่งงาน แล้วเราก็ได้ลูกแฝดจริง” ทั้งที่เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่คนตรงหน้าบ๊อบบี้กลับพูดด้วยสีหน้าจริงจัง ดูท่าเขาจะเชื่อหมดธุ่งคนนี้มากๆ แต่มันก็อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้จริงมัย

“วันแต่งงานหรือ ผมเคยเห็นเซามัย” บ๊อบบี้ถามพร้อมกับพยายามนึกถึงวันแต่งงานของเจที่ผ่านมาประมาณหกเดือนแล้ว ว่ามีคนไหนที่ดูท่าทางจะเหมือนหมดธุ่งบ้าง แต่จนแล้วจนรอดก็นึกไม่ออก

“อืม” เจวนแก้วไวน์ไปมา เป็นท่าทางที่บ่งบอกว่าเขากำลังใช้ความคิด และ

ไม่นานก็เหมือนเขาจะนึกอะไรออก “เคยๆ ตอนงานแต่ง จำได้มัย เด็กคนที่นั่ง
คุยอยู่กับแม่ผมนะ”

“หืม” บ๊อบบี้พยายามนึกตามบ้าง เหมือนจะนึกออกอยู่บ้างๆ แต่ไม่ชัด
เท่าไร คิดว่าถ้าเห็นหน้าคงจำได้แน่ๆ แต่เดี๋ยวนะ เมื่อกี้เจอบอกว่าเป็นเด็ก

“เด็กผู้หญิงผมยาวสีน้ำตาลนะ”

เมื่อเจอธิบายลักษณะของเด็กคนนั้น ชายหนุ่มก็เหมือนถูกสะกิดเบื้องลึก
ในใจให้นึกถึงภาพของใครบางคนที่ติดตามมานานหลายเดือน

แต่กระนั้น...เด็กก็คือเด็ก

“นี่เราจนปัญญากันจนต้องพึ่งหมอเด็กเลยเหรอ”

บ๊อบบี้ไม่อยากจะลบหลู่นะ แต่เขาต้องบอกหาไปหาเด็กตัวเล็กๆ แล้ว
ขอร้องให้เธอช่วยหาของให้เนี่ยนะ

“แล้วตอนนี้มีปัญหามากกว่านี้มัยละ” คนเสนอความคิดถามกลับมาด้วย
สีหน้าดูแคลนจนน่าหมั่นไส้

แต่ที่เจว่ามาก็ถูก ตอนนั้นคนที่ได้ชื่อว่าเสียอย่างบ๊อบบี้ก็คิดจนหัวจะแตก
แล้วว่าจะไปหาสร้อยเพชรไหนมาจากไหน

ถ้าเปรียบกับสร้อยที่แม่ของเขาให้หาเป็นคน ก็เหมือนแม่บอกเขาว่า ไป
หาคนชื่อสมชายให้หน่อย บ้านเขาอยู่ที่ประเทศไทย โดยที่ไม่มีข้อมูลอะไรอย่าง
อื่นเลย บางทีให้หาคนสมชายอาจจะง่ายกว่าด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ยังมีทะเบียน
ราษฎรเป็นฐานข้อมูลอยู่บ้าง

“ไม่มี” สุดท้ายชายหนุ่มก็ตอบไปอย่างสนใจ ก่อนจะถอนหายใจออกมา
ยาวๆ

“ถ้านั่นก็ลองดู ไม่เสียหาย เดี่ยวผมเอาเบอร์ติดต่อจากแม่มาให้”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวผมหาเองก็ได้” ชายหนุ่มปฏิเสธไปอย่างมีพิธี เรื่องเบอร์
ติดต่อกงไม่ยากเกินไปสำหรับเขา เพราะเดี๋ยวมาตราก็จัดการได้ แต่จะให้น้องชาย
คนนี้รู้ไม่ได้ว่าเขากำลังไร้หนทาง มันจะเป็นการหยามหน้ากันเกินไป และอีกอย่าง
เขายังไม่แน่ใจว่าจะไปใช้บริการเธอได้มัย อยากรู้ก็ต้องหาข้อมูลของเธอดูก่อน

“งั้นก็ตามใจ” ผู้หญิงดูอย่างเจก็ได้อะไรไปอย่างไม่มีใส่ใจนัก ก่อนจะรีบ
เสียวหลงเป่าเข้าปากเป็นชั้นที่สอง “ว่าแต่พี่หาอะไร ทำไม่ถึงดูสำคัญขนาดนั้น”

“สร้อยเพชรประจำตระกูลของแม่ผม”

สร้อยเพชรประจำตระกูลที่หายไปอย่างไร้ร่องรอย มันไม่ได้ถูกขโมยไป คุณนายคลากส์บอกว่าครั้งสุดท้ายที่จับคือตอนที่เอาไปฝากไว้กับคุณนายหลิน หรือหลินจือหลี่ ภรรยาของนักการเมืองชื่อดัง ที่เหมือนจะมีความสัมพันธ์เป็นเพื่อนของแม่ แต่หลังจากที่ครอบครัวนั้นถูกฆาตกรรม เพชรก็หายไปอย่างไร้เบาะแส แคมคตินั้นก็ไม่มีอะไรสืบหน้า จนบัดนี้ก็ยังหาตัวคนร้ายไม่ได้ เขาอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าคงมีอำนาจของใครสักคนอยู่เบื้องหลังคดีนี้

“อะ หายไปไหน ยังไงครับ”

เจ้าหน้าที่ตกใจไม่น้อยเมื่อได้ยิน มันก็แปลกอยู่เหมือนกันที่ของประจำตระกูลไปอยู่กับคนอื่นแบบนั้น แต่แม่ของเขาอ้างว่าช่วงนั้นต้องเดินทางทางเรือไปยุโรป เลยต้องฝากไว้กับคนที่ไว้ใจได้ หรือว่านี่จะเป็นการฆาตกรรมเพื่อชิงทรัพย์ แต่ก็น่าแปลกตรงที่ไม่มีข่าวว่าใครเอาสร้อยเส้นนี้ไปขายเลย

“ก็อยากรู้เหมือนกัน”

โซคร้ายซ้ำซ้อนที่สมัยนั้นไม่มีฟิล์มดิจิทัลแบบตอนนี้ มีแต่ฟิล์มและรูปถ่ายที่คุณนายคลากส์ยังพอใจดีเก็บไว้ใช้แต่ก็เป็นภาพเก่าๆ ที่เกือบจะเป็นสีขาวดำ แคมยังเปียกน้ำจนภาพแทบจะเลือนรางไปหมดแล้ว

“สงสัยงานนี้จะยากจริงๆ นะครับ” คู่สนทนาเอ่ยขึ้นพร้อมกับทำหน้าเห็นอกเห็นใจ แคมบ๊อบมองปราดเดียวก็รู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่

“พูดมาตรงๆ เลยดีกว่า”

“หึๆ ทำไม่รู้”

ใช่แล้ว เขากำลังโดนน้องชายเอาคืน หลังจากที่เคยไปแกล้งอีกฝ่ายไว้ก่อนหน้านี้

“สายตาเก็บไม่มิดเลย”

“ก็ถ้าจะมีสักเรื่องที่ บ๊อบบี้ คลากส์ ทำไม่ได้ ผมก็ควรจะจดจำไว้”

รอยยิ้มมุมปากของเจตอนนี้ดูเหมือนจะพอใจเป็นที่สุด จนบ๊อบบี้อดสงสัยไม่ได้ว่าตกลงพวกเขายังเป็นพี่น้องกันอยู่รึเปล่าเนี่ย

มาเพียหนุ่มส่งสายตาไปหาน้องรักเพื่อบอกว่า ‘ฝากไว้ก่อนเถอะ’ ก่อนจะแย่งเสี้ยวหลงเป่าชิ้นสุดท้ายมาเป็นของตัวเอง

หลังจากนั้นพวกเขาก็เปลี่ยนเรื่องมาคุยเรื่องธุรกิจบ้าง บ๊อบบี้วางแผนเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเอาไว้ และวีรธัตของเจน่าจะเข้ากับโจทย์นี้ของเขาได้ดี พวกเขาค่อนข้างที่จะคิดเห็นไปในทางเดียวกัน และทั้งหมดนี้พีทจะบันทึกไว้ไป คุยในที่ประชุมอีกที

เมื่อไหร่ที่ได้คุยกับคนที่ถูกคอบ๊อบบี้ก็มักจะเผลอคุยยาวเสมอ รู้ตัวอีกทีก็เกือบห้าโมงกว่า และเขาจะไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำถ้าเลขาฯ มาเตือนเขา ไม่สะกิด

“บอสครับ สถานที่ที่นัดกับคุณเลสลีย์ห่างจากที่นี่ประมาณชั่วโมงกว่า แต่ถ้าเราออกช้ากว่านี้รถจะติดมากครับ”

พีทกระชับเบาๆ อย่างรักษามารยาท ประจวบเหมาะกับการลูกลี้ลุกลน ของน้องชายที่เฝ้ามองนาฬิกาอยู่บ่อยๆ ทำให้มาเพียหนุ่มต้องยอมบอกลาอย่าง ช่วยไม่ได้

เมื่อล่ำลากันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งสองคนต่างก็แยกย้ายกันไป โดยที่บ๊อบบี้ ยังต้องเดินทางต่ออีกครั้งเพื่อไปหาเลสลีย์หรือน้องดาตามที่นัดไว้

การมาถึงเมืองไทย สิ่งเดียวที่เขาทำในวันนี้คือตระเวนไปตามร้านอาหาร ต่างๆ...หิวมันรายการบ๊อบบี้ซัดหิมชัดๆ

“มาตร ผมฝากลิ้นประวัติของอาจารย์ด้วยนะ” เรื่องที่ได้คุยวันนี้ยังคง ติดค้างอยู่ในใจชายหนุ่ม เขาอยากรู้จริงๆ ว่าอาจารย์นี้เป็นใคร...และมองเห็นอนาคตจริงหรือไม่

“ครับบอส”

การเดินทางรวมทั้งอาหารมื้อหนักเมื่อครู่ทำให้บ๊อบบี้เริ่มรู้สึกง่วง ถ้า ไม่คิดว่ามีเสียงบางอย่างดังขึ้น

ครืด...ครืด...

เสียงสันของโทรศัพท์ดังขึ้น แต่ไม่ใช่ของบ๊อบบี้แน่ๆ เพราะโทรศัพท์ของ เขามีไว้ติดต่อกับเลขาฯ คนสนิทเท่านั้น

“ครับ” เสียงของพีทดังขึ้น

“ครับ”

“อาจจะถึงเลตประมาณสิบนาทีก่อน”

“บอสเพิ่งเดินทางมาถึงไม่นานครับ”

“...”

“ถ้าคุณลลดาไม่พอใจ สามารถยกเลิกได้ครับ ผมจะได้กลับรถเลย”

บ๊อบบี้เงยหูฟังน้ำเสียงอันเย็นชาของพีทสนทนาผ่านโทรศัพท์ พร้อมกับ
นับถือความอดทนของคู่สายที่สามารถคุยกันด้วยน้ำเสียงแบบนี้ได้

“ถ้าอย่างนั้นกรุณารออย่างใจเย็นด้วยนะครับ สวัสดีครับ”

บทสนทนาของพีททำให้เขาพอจะเดาได้ว่าว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร
บ๊อบบี้จึงไม่ถามอะไรพีทต่อ ชายหนุ่มแอบรู้สึกโชคร้ายอยู่จริงๆ ที่มีพีทเป็นหน้าด่าน
ไม่ว่าใครจะติดต่อกับเขาก็ต้องผ่านชายคนนี้นักเสมอ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็
ต้องเตรียมใจว่าในอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงเขาต้องรับมือกับคนที่เขาเอ็นดูเหมือน
น้องสาว...ที่แสนเอาแต่ใจ

๑

เรื่องราวของแคววไอฟี

Pu's talk

“นะพี่จ๋า วันนี้ช่วยไปเสิร์ฟที่ร้านให้อีกหน่อยน้ำ พี่แจ่นลากะทันหันเลย” เสียงของน้ำหวาน เพื่อนสาวคนสนิทที่ยังคงเดินตามอ้อนวอนขอให้ฉันไปช่วยที่ร้านพี่สาวของเธอ

“...”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่น้ำหวานมาขอให้ฉันไปช่วยที่ร้าน ทุกครั้งที่พี่พนักงานในร้านลา ฉันมักจะถูกขอร้องเสมอ แม้แต่พี่สาวของเธอเองก็ยังชวนฉันให้ไปทำงานที่ร้านเป็นพาร์ตไทม์ทุกวันตอนเย็น

แต่อย่างที่รู้ ฉันไม่ได้ว่างมาก บางวันก็มีนัดกับลูกค้า แถมวันเสาร์อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ฉันก็ต้องไปขายเกาลัดอีก ที่ต้องทำงานเยอะแบบนี้เพราะฉันต้องหาเงินไปจ่ายค่าเทอม แถมยังต้องมีเงินสำรองไว้เยอะๆ เพื่อที่ในอนาคตจะเริ่มธุรกิจอะไรสักอย่างเป็นหลักเป็นฐานให้ตัวเอง

ร้านของพี่น้ำหวานเป็นร้านอาหารสไตล์ฟิวชั่นที่ราคาก็แรงอยู่พอสมควร ลูกค้าส่วนมากค่อนข้างจะมีตังค์ การบริการที่ประทับใจถือเป็นจุดเด่นของร้าน ถึงแม้ปกติฉันจะไม่ใช้คนอ้อนหวานนอบน้อม แต่เวลาไปทำงานที่ร้านฉันก็ต้อง

ปรับตัว ถือเป็นการฝึก ในอนาคตถ้าคิดจะทำธุรกิจของตัวเองก็ยิ่งต้องดูแลมากกว่านี้อีก

“ไม่ว่าฉันไม่อยากจะช่วยน้ำหวานนะ แต่ว่าวันนี้มันเป็นวันเดียวในสัปดาห์นี้ที่ฉันจะว่าง เลยไม่ค่อยอยากไปเท่าไรหรอก

“นะปู้! วันนี้ฉันติดต่อกับใครก็ไม่มีใครว่างเลย” น้ำหวานเริ่มทำหน้าตาให้ดูน่าสงสาร พร้อมกับทำเสียงออดอ้อน แต่บอกไว้เลยว่าแบบนั้นเปลี่ยนใจฉันไม่ได้หรอก

“ขอพักหะวันนี่” ฉันตอบอย่างไม่ใยดีก่อนจะเก็บกระเป๋านักเรียนเตรียมตัวกลับบ้าน

“คำจ้งวันนี่พั่นหนึ่งเลยนะ พั่น้ำหอมให้เพิ่มอันพั่น้ำเลย” ยายน้ำหวานยังคงตอแยไม่เลิก แถมยังเอาเงินมาล่อ มองฉันเป็นคนยังงี้กัน ถ้าคิดว่าฉันจะเห็นแก่เงินละก็...

คิดถูก!

“รักปู้ที่สุดเลย” เสียงจื้อยแจ้วของน้ำหวานยังคงวนเวียนอยู่รอบกายฉัน

ในที่สุดเราก็มาถึงหน้าร้าน ‘Beef me’ จนได้ ไข่แล้วละ ฉันถูกจูงจูงมุกอย่างง่ายดายด้วยเส้นเคทหนึ่งพั่นั้นแหละ เงินนั้นทำให้ฉันมีค่าอาหารได้สัปดาห์กว่าเลยนะ แถมที่ร้านยังเลี้ยงอาหารเย็นอีกด้วย จะยอมช่วยพั่น้ำหอมก็แล้วกัน

ทันทีที่น้ำหวานยื่นข้อเสนอมา ฉันก็รีบโห่. บอกแปะว่าวันนี้จะกลับช้าซึ่งแปะก็โอเค ไม่ได้ว่าอะไร แปะคงชินแล้วที่ฉันมาร้านนี้ประมาณเดือนละสองสามครั้ง โชคดีที่ร้านอยู่ไม่ห่างจากบ้านฉันมากนัก ใช้บริการพั่นั้นแถมนี้ไปส่งไม่เกินสิบนาทีก็ถึงบ้าน

“พอเลยน้ำหวาน เราจะเปลี่ยนชุด จะไปทำอะไรก็ไปเลย” ฉันโบกมือไล่ น้ำหวาน

เจ้าตัวทำหน้าองเลิกละน้อยก่อนจะสับัดกันหนีไป ส่วนฉันก็เข้าไปหยิบยูนิฟอร์มของร้านแล้วเข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำพนักงาน

ร้านนี้เปิดตอนสิบเอ็ดโมงถึงสามทุ่ม แต่คนจะเยอะเป็นพิเศษช่วงหกโมงเย็นจนถึงร้านเปิด ร้านจึงต้องการพนักงานในช่วงเวลานี้เยอะเป็นพิเศษ ถ้ามีคน

ลาละก็ ต้องหาคนมาแทนเลยละ ไม่งั้นทำงานไม่ทันกันจริงๆ

ฉันกับน้ำหวานมาถึงที่ร้านประมาณห้าโมงเกือบจะหกโมงแล้ว แยกในร้าน เริ่มทยอยมาจนโต๊ะใกล้เต็มแล้ว อย่างที่บอกว่าร้านนี้เน้นเรื่องบริการ พนักงานเสิร์ฟหนึ่งคนจะดูแลไม่เกินสามโต๊ะเท่านั้น พนักงานในร้านเลยเยอะพอสมควร นี่ยังไม่รวมในครัวนะ

“น้องปู้ ขอขอบคุณมากๆ เลยนะจ๊ะพี่มา” พี่น้ำหอมเข้ามาทักทายฉันเมื่อฉันเดินเข้าไปที่หลังเคาน์เตอร์เพื่อดูว่าต้องไปดูแลโต๊ะไหนบ้าง

“สวัสดิ์ค่ะพี่น้ำหอม” ฉันยกมือไหว้ทันทีย่างรู้งาน พี่น้ำหอมเป็นพี่สาวของน้ำหวาน และอายุก็มากกว่าอายุจริงของฉันด้วย เธอเป็นเจ้าของร้านนี้ รวมทั้งเป็นผู้จัดการเองไปในตัว ร้านนี้จะว่าใหญ่ก็ใหญ่ แต่ระบบต่างๆ ก็ยังดูเป็นกันเองอยู่เนื่องจากพี่น้ำหอมเป็นคนดูแลทั้งหมด ไม่ได้แบ่งสัดส่วนชัดเจนแบบภัตตาคารใหญ่ๆ ที่เขาทำกัน

“ยังเหลือโต๊ะสอง เจ็ด แล้วก็สิบ ห้าวงนะจ๊ะ ถ้ามีลูกค้าเข้ามาผู้จัดการเลยนะ” พี่น้ำหอมแฉ่งงานให้ฉันทันที ก่อนจะหันไปจัดการอย่างอื่นต่อ ส่วนฉันก็รับคำแล้วไปยืนรอรับลูกค้าหน้าร้านทันที

เวลาผ่านไปไม่นานก็มีลูกค้าเข้ามาเรื่อยๆ จนโต๊ะเกือบจะเต็มแล้ว จะเหลือก็แต่โต๊ะสิบโต๊ะเดียว ฉันสาละวนอยู่กับการรับออร์เดอร์และเสิร์ฟอาหารอยู่ลึกลับๆ จนกระทั่งมีเสียงกริ่งดังขึ้นที่หน้าร้าน ฉันจึงรีบไปที่ประตู เพราะโต๊ะสุดท้ายที่ว่างคือโต๊ะที่ฉันต้องดูแล

เมื่อไปถึงก็พบหญิงสาวร่างเล็ก หน้าตาสะสวยราวกับภาพวาด ผิวขาวราวกับหิมะช่างตัดกับปากสีแดงของเธอเสียจริง ท่าทางเธอดูเป็นพวกคุณหนูหน่อย บางอย่างในหัวฉันบอกทันทีว่าฉันไม่ควรทำให้เธอไม่พอใจถ้าไม่อย่างมีชีวิตที่วุ่นวาย และแน่นอนว่าวันนี้เธอต้องอยู่ภายใต้การดูแลของฉันเอง

“สวัสดิ์ค่ะ คุณผู้หญิง มากี่ท่านคะ” ฉันบั้นหน้ายิ้มต้อนรับลูกค้าแบบที่ชีวิตปกติไม่เคยทำ

“สองโต๊ะคะ โต๊ะละสองคน” หญิงสาวเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อยก่อนจะตอบ ท่าทางที่เธอवादมือไม่รวมไปถึงการแต่งกายด้วยชุดเดรสเข้ารูปเปิดไหล่สีแดงสด

นั่นทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าเธอเป็นสโนไวต์กลับมาเกิด

“ต้องขอภัยจริงๆ ค่ะ วันนี้ร้านของเราเหลือแค่โต๊ะเดียว หรือถ้าคุณรอได้ อีกไม่กี่สิบห้านาทีน่าจะมียังว่างเพิ่มอีกค่ะ” ฉันบอกไปตามจริง มียังห้านั่ง ถ้าจำไม่ผิด ที่กินอาหารใกล้เสร็จแล้ว อีกไม่นานพวกเขาน่าจะเรียกให้ไปคิดเงิน

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อีกค่ะ” เธอตอบ

“ฉันตามติดฉันมาทางนี้เลยล่ะ” ฉันยังคงยิ้มให้เธอเหมือนเดิม...ตามหน้าที่ก่อนจะนำเธอไปที่โต๊ะสิบ และจัดแจงเสิร์ฟน้ำเปล่าให้เธอ ก่อนที่จะมารับออเดอร์

“วันนี้เรามีเมนูพิเศษเป็นสลัดหอยเชลล์ซอสมะนาวนะคะ” ฉันแนะนำเมนูพิเศษของทางร้านขณะที่เธอกำลังเปิดอ่านเมนู

“เอามาหนึ่งที่แล้วกัน แล้วก็โบนสเด็ก เอาเป็นแร็วนะคะ เครื่องดื่มเป็นไวน์แดงค่ะ” เธอสั่งโดยที่ไม่ได้มองหน้าฉัน ฉันจึงรีบจดโดยตอบรับเธอด้วยการพยักหน้า

“ได้ยืนยันที่พูดใช่ไหมคะ”

“ค่ะ”

“เห็นไม่ขาดตา” เอาเท่านี้ก่อนนะคะ อีกโต๊ะเดียวจะสั่งอีกทีค่ะ” เธอขีดหน้าขึ้นอีกครั้ง ท่าทางหยิ่งโสนั้นทำให้หางิ้วด้านซ้ายของฉันเริ่มกระตุก

ค่ะ! แม่คุณหนู เธอที่สบายใจ อยากทำอะไรก็ทำ ฉันเห็นอนาคตเธอจะลำบากอยู่รึไร ขอให้โชคดีแล้วกัน

“ขอภัยค่ะ เดี่ยวดิฉันจะนำเครื่องดื่มมาให้ค่ะ” ถึงจะบ่นให้เธอบ้างในใจ แต่ใบหน้าของดิฉันก็ยังคงมีรอยยิ้มประทับไว้อยู่ ก่อนจะรีบโค้งให้เธอแล้วเดินออกมา

หลังจากที่ส่งออเดอร์ให้ทางห้องครัวเรียบร้อยแล้ว หน้าทีฉันยังต้องคอยไปวนเวียนอยู่รอบๆ โต๊ะนั้นเพื่อดูว่าเธอจะต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ ขอให้เจ้าแม่ชุดแดงนั้นอย่าได้อดคิดถึงวันนี้เลยก็แล้วกัน

“สวัสดีค่ะ คุณพีท นี่ดาเองนะคะ” ระหว่างที่เดินวนไปมา เสียงแหลมปรืดของเจ้าหญิงปากแดงก็ดังขึ้น เธอกำลังคุยโทรศัพท์อยู่กับใครสักคน

“พิจีนออกเดินทางมารียังคะ”

“แล้วเมื่อไหร่จะถึงคะ อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัดแล้วนะคะ”

“ว่าไงนะคะ ไหนคุณบอกว่าให้ฉันตรงเวลา แล้วทำไมคุณกลับเลตเองล่ะคะ”

“คุณเป็นเลขาฯ ประสาอะไรคะ ไม่ดูแลเวลาของเจ้านายเลย แล้วตอนนี้ฉันมารอแล้วนะคะ ไหนก็ล่ะ...” เสียงบ่นของเธอเหมือนจะขาดช่วงไป เหมือนตอนนี้เธอกำลังอึ้งกับอะไรสักอย่าง

“...”

“คะ...คุณ!”

ดูเหมือนเธอจะไม่พอใจคู่สายเป็นอย่างมากหลังจากที่วางสาย เธอดูหงุดหงิด ต่างกับตอนที่เดินเข้าร้านมาลิบลับ และเหมือนว่าพายุกำลังจะพัดมาที่ฉันในไม่ช้า

“เธอ!” นั่นไง ไม่ทันขาดคำ ในหน้ากระจกสอดของเธอก็หันมาทักทายฉันเข้าให้แล้วไง

“คะ?” หน้าของเธอฉันก็ยิ้ม ไม่ว่าเธอจะพูดอะไรมา ฉันก็แค่มยิ้ม

“อาหารไม่อร่อยรับทำมานะ อีกสักสิบนาทีเพนฉันถึงจะมา” ยังเป็นโชคดีของฉันที่เหมือนเธอจะกำลังพยายามควบคุมอารมณ์อยู่ เพนมาช้าสินะ เลยอารมณ์เสีย

“ได้ค่ะ”

“ขออะไรมากินเล่นก่อนแล้วกัน” เธอส่งด้วยน้ำเสียงที่ยังมีความหงุดหงิดปนอยู่

“คุณจะได้รับเมนูนี้ยะ หรือจะให้ดิฉันแนะนำ” ด้วยความหวังดี กลัวเธอจะคิดไม่ออก เพราะลูกค้าหลายๆ คนในร้านนี้บางทีก็ไม่รู้ว่ากินอะไร ชอบให้แนะนำเมนูมากกว่า

“ข้าวไข่เจียวแล้วกัน” เธอตัดบททันทีที่ฉันพูดจบ

แต่เดี๋ยวนะ...ข้าวไข่เจียวบ้านเธอเธอเอามากินเล่นนะ ยายคุณหนู!

เวลาผ่านไปเกือบสิบนาทีกี่ ตลอดเวลาฉันต้องวิ่งวนอยู่กับการรับ
ออร์เดอร์ เสิร์ฟอาหาร เติมเครื่องดื่ม แกมยังต้องรับมือกับความเยะของแต่ละ
โต๊ะ และที่สำคัญที่สุด...ต้องยิ้ม

“น้องคะ พี่ยิ่งหอมใหญ่หั่นละเอียด ทำไม่ถึงได้ขึ้นใหญ่แบบนี้คะ”

เสียงของคุณผู้หญิงตัวแทนจากโต๊ะสองดั่งขึ้นหลังจากที่ฉันวางจานสลัด
ลงไปไม่นาน

ด้วยความที่มีจิตบริการ ฉันจึงรีบเข้าไปดูทันทีว่าจานสลัดเป็นแบบไหน
แล้วก็พบว่าหอมใหญ่ในจานนั้นซอยเล็กและบางจนจะเป็นเส้นผมอยู่แล้ว ถ้าจะ
เอาเล็กกว่านี้ เจ็ควรรจะสั่งว่าหอมใหญ่บ่นะคะ

แต่ก็ได้แค่นี้คิด เพราะสิ่งที่ฉันต้องพูดและต้องทำคือ ยิ้มให้กว้างแล้วตอบ
ว่า

“เดี๋ยวจะเปลี่ยนให้คะ”

“โอเค แล้วกัน รอนานแล้วเนี่ย”

เธอพยักหน้าตอบแบบขยี้ตีสีหน้าไม่ได้ดีขึ้น แต่อย่างน้อยก็ไม่ได้แย่
ไปกว่าเดิม ก็ยังถือว่าดี

พูดอะไรก็พูดไปเถอะ หน้าตาที่ฉันคือทำตามหน้าที่น้ำหอมบอก ฉันไม่เอามา
คิดให้เป็นอารมณ์หรอก ว่าแล้วก็รีบหยิบจานสลัดที่นำส่งสารยกกลับเข้าครัว เพื่อ
ให้ทางนั้นแก้ไขขนาดหอมใหญ่ให้ เอาให้เป็นผงมาเลยนะ

หลังจากที่ไปส่งของในครัว ฉันก็กลับมาเดินวนแถวโต๊ะที่ฉันดูแลอีกครั้ง
เมื่อว่าจะมีใครต้องการอะไรเพิ่มเติมอีก และก็เดินไปตามคาด ยายคุณหนูปาก
แดงโบกมือเรียกฉันทันทีที่เห็นหน้า

“เธอ อาหารเดี๋ยวอีกสิบนาทียกมาได้เลยนะ แฟนฉันจะมาแล้ว” ดูเหมือน
เธอจะกลับมาอารมณ์ดีแล้วเมื่อแฟนของเธอกำลังจะเดินทางมาถึง ซึ่งก็ดี ฉันจะ
ได้ไม่ต้องหวาดระแวงว่าเธอไฟลุกนี้จะระเบิดเมื่อไหร่

“ได้ค่ะ” ฉันยิ้มกว้างให้เธออย่างเคย วันนี้ใบหน้าฉันถูกล็อกโปรแกรมมา
เรียบร้อยแล้วว่าให้ยิ้มเท่านั้น

ฉันเดินกลับเข้าไปในครัวอีกครั้งเพื่อส่งสัญญาณให้เริ่มทำสติก น้ำจะได้
เสิร์ฟทันเวลาพอดี ในครัวตอนนี้ก็วุ่นวายไม่ต่างจากข้างนอก บางทีฉันก็อยาก

เสนอความคิดเห็นกับพี่น้ำหอมจนว่าควรจัดระบบภายในร้านมากกว่านี้หน่อย
ตอนนี้มันยุ่งมั่วๆ อยู่ ร้านก็ขายดีไม่ใช่น้อย ถ้าระบบดีร้านน่าจะไปได้ไกลกว่านี้

เมื่อกลับมาที่หน้าร้านอีกครั้ง คราวนี้ที่โต๊ะของคุณหนูปากแดงมีผู้ชาย
มายืนอยู่ข้างๆ หนึ่งคน นั่นแฟนเธอเหรอ แต่เท่าที่ฉันรู้ เขาไม่ใช่เนื้อคู่เธอนี้ แต่
อะไรก็แล้วแต่ ฉันจะไม่ยุ่งเรื่องชาวบ้าน หน้าที่ของฉันคือการให้บริการเท่านั้น

“สวัสดีค่ะ รับอะไรเพิ่มมั๊ยคะ”

ฉันถามอย่างเป็นมิตร แต่ชายคนนั้นกลับมองฉันอย่างไม่ไว้ใจก่อนจะมอง
ไปรอบๆ เพื่อสำรวจ ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะอื่นๆ เพดาน หรือแม้แต่ตุ๊กตงูไปได้โต๊ะ
เฮ้ย!

“คุณคะ ทำอะไรคะ” ฉันรีบส่งเสียงหักการกระทำนั้นทันที เขาทำบ้าอะไร
เนี่ย ทำไมมายืนคุณหนูถึงได้มีรสนิยมประหลาดนักนะ

“ปลอดภัยครับ พาบอสเข้ามาได้” ชายคนนั้นไม่ตอบอะไรฉัน แต่กลับจับ
ปกเสื้อสูทสีดำของเขาทำท่าเหมือนกำลังคุยกับใครสักคน จะว่าไปฉันเริ่มจู้จี้ๆ
หน้าเขาขึ้นมาแล้วสิ

ความสงสัยของฉันอยู่ได้ไม่นานนัก เมื่อประตูหน้าร้านเปิดออก และ
ปรากฏให้เห็นชายหนุ่มหน้าใสสไตล์เกาหลีสวมกับเสื้อสูทกำยำที่เดินตามมาติดๆ
ใบหน้าคมที่ยังคงตรึงตรึงอยู่ในหัวของฉันมานานหลายเดือน

นั่นตาลุงคนนั้นนี่!

“พี่จันทา ดารอดังนาน หิวมั๊ยคะ ดาสั่งของชอบไว้ให้แล้วค่ะ” คุณหนูปาก
แดงส่งเสียงหวาน ต่างกับเสียงที่สั่งอาหารลิบลิบ “ช่วยหลบหน่อยสิคะ ยืนขวาง
คนเขาจะสรวิดกัน”

เฮอะ ยายผู้หญิงสองเสียง!

เพราะว่าฉันมีแต่เรื่องในใจโลกกลมจนผลอยืนค้างอยู่ข้างๆ ทำให้ไป
ขวางทางรักของเธอเข้า นี่เขาเป็นแฟนกับคุณหนูคนไหนหรอเนี่ย แต่ที่ฉันรู้ เนื้อคู่
เธอก็ไม่ใช่เขา แต่เป็น...

“คุณลดาช่วยหยุดตรงนั้นก่อนครับ ถ้าจะเตะจั่วบอส รบกวนให้เช็ก
ก่อนว่าคุณไม่มีอาวุธ”

ยังไม่ทันที่ฉันหรือยายคุณหนูจะได้ขยับตัว เสียงอันราบเรียบเย็นชาก็ดังขึ้น พร้อมกับใครบางคนที่มีมายืนขวางหน้าคุณฉันที่วุ่นแเอาไว้

“อะไร?” เธอดูเหมือนจะอิงไปกับประโยคดังกล่าว ก่อนจะค่อยๆ ยกสองมือขึ้นเพื่อให้ง่ายต่อการตรวจอาวุธ

“คุณด้วยครับ” ชายคนนั้นผายมือมาที่ฉัน สีหน้าของเขายังคงนิ่ง ไม่เปลี่ยนแปลง ใบหน้าที่อ่านอารมณ์ไม่ออกนั้นทำอย่างกับว่าพร้อมจะชักปืนมายิงตลอดเวลาถ้ามีใครคิดตักตักกับเขา

“อะไร?”

นี่มันบ๊วยอะไรกันเนี่ย แก๊งค์อาวุธเถื่อนหรืง แล้วทำไมฉันต้องมาโดนตรวจอะไรแบบนี้ด้วย

แต่ด้วยความน่ากลัวของชายทั้งสาม และฐานะผู้ให้บริการดีเด่นอย่างฉัน ทำให้ตอนนี้ฉันและยายคุณหนูต้องอยู่ในท่ายกมือขึ้นสองข้างอย่างพร้อมเพรียงกันเป็นที่เรียบร้อย

ชายคนแรกที่ฉันเจอเดินวนรอบเราสองคน มองอย่างพิถีพิถัน แต่ก็ไม่ได้แตะตัวหรือล่วงเกินอะไรมาจากฉัน ก่อนจะหันไปพยักหน้าส่งสัญญาณให้อาตีเล็กจอมโหด

“เชิญครับ”

ในที่สุดช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดก็จบลงเมื่อบอดี้การ์ดหน้าหวานยอมถอยไปข้างหลังเจ้านายของเขา คุณลลดาที่วาร์ปโผล่เข้าไปเกาะแขน

“พี่จ๋าเนี่ย เมื่อไหร่บอดี้การ์ดของพี่จะชินกับตาอะ เจอที่ไรต้องแบบนี้ทุกที” เสียงสองของคุณดาดังขึ้นทันทีที่เข้าถึงตัวคุณฉัน

ก็ไม่ได้อยากอยู่เป็นก้างขวางคออะนะ แต่เมื่อไหร่จะเข้าที่กันให้เรียบร้อยฉันจะได้ทำงาน

“เขาก็ทำตามหน้าที่ครับ น้องดาไปนั่งเถอะ”

“ตาตักใจอะ ช่วยปลอบหน่อยนะอะ” นอกจากจะมีเสียงสองแล้วยังมีเสียงสามลี้ๆ หกด้วย แม่คุณก็ฉอเลาะเก่งจนหนอดมันใส่ไม่ได้

“นั่งเถอะครับ พี่ว่าพี่เริ่มหิวแล้ว” ในที่สุดคุณชายมาเฟียหนักก็ดับบทเสียที ดี...นั่งกันได้แล้ว ฉันจะได้ทำงาน

“ตาจองอีกโตะไว้ให้คุณพิทและคุณมาตรแล้วละ จะได้มีเวลาเป็นส่วนตัว”

“ผมห่างจากบอสไม่ได้ถ้าบอสไม่สั่งครับ” เสียงของบอติกรัดคู่กายทั้งสอง
ตั้งขึ้นพร้อมกันราวกับเป็นระบบตอบรับอัตโนมัติ

“ไปพักเถอะ”

“ครับ”

โอ้ย...น้องปูปวดหัวกับฉากลิเกนี่เหลือเกิน

“คุณผู้ชมรับอะไรเพิ่มเติมอีกะ ที่คุณผู้หญิงสั่งไว้ให้มีทีโบนสติกแบบ
แรร์ และไวน์แดง” ฉันทามด้วยท่าที่นอนน้อมพร้อมกับรอยยิ้มพิทใจตามแบบ
ฉบับของพนักงานร้านนี้

“...” เจ้าประคุณมาเฟียที่รักเสียบไปครึ่งหนึ่งพร้อมกับจ้องหน้าฉันด้วย
สีหน้าที่ฉันอ่านไม่ออก ถ้าเดาไม่ผิดเขาคงจำได้ละมังว่าฉันเป็นเด็กผู้หญิงที่จ้อง
จะกินเขานะ ให้ตายสิ

“ถ้าไม่รับอะไรเพิ่ม ขออนุญาตยกอาหารมาเสิร์ฟเลยนะคะ”

“ครับ”

เพราะไม่ชอบสีหน้าและสายตาที่อ่านไม่ออกนั้น ฉันจึงขอเลี้ยงให้มากที่สุด
ด้วยการหนีเข้าครัวไป

สำหรับฉัน เขาเป็นมนุษย์ลึกลับ ตั้งแต่เกิดมาไม่ว่าฉันจะพบเจอหน้าใคร
ก็ต้องมีอย่างน้อยหนึ่งเรื่องให้ฉันได้รู้เกี่ยวกับคนคนนั้น ก็มีเขาคนแรกนี่แหละที่
ไม่มีข้อมูลอะไรสักนิดโผล่มาในหัวฉันเลย จะไม่ให้กลัวได้อย่างไร

ไม่นานฉันก็ต้องกลับมาที่โตะนี้อีกครั้งอย่างจำใจ ก็ในเมื่อตอนนี้
พนักงานคนอื่นๆ ไม่มีใครว่างเลย แต่คราวนี้ได้กลับเหลือเพียงแค่เจ้าพ่อมาเฟีย
นั้นนั่งอยู่คนเดียว ส่วนยายคุณหนูนั้นหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

“ผมว่าคุณเป็นคนที่ตั้งใจทำงานดีนะ” เสียงทุ้มที่ฟังดูนุ่มนวลดังขึ้นเมื่อฉัน
วางถาดสติกลงตรงหน้าเขา น้ำเสียงของเขาไม่ได้บ่งบอกอะไรเกี่ยวกับความคิด
เขาทั้งนั้น

“ขอบคุณค่ะ”

“...” ตาคมของเขาจดจ้องมาที่ฉันอีกครั้ง มันไม่ใช่สายตาศีตราส อาฆาต

หรือเป็นมิตร มันเป็นสายตาที่ดูว่างเปล่า แต่ก็มึ่ประกายอยู่แปลกๆ

“อ้อ ฉันไม่มีความต้องการอะไรทั้งนั้นกับคุณคะ ได้โปรดอย่าเข้าใจผิด” ไหนๆ เขาก็มองมาขนาดนี้แล้ว ฉันก็ขอโอกาสแก้ตัวจากครั้งที่แล้วที่ไม่มีแม้แต่เวลาจะให้ข้าปากเถียง

“ขอโทษครับ ถ้าครั้งนั้นผมเข้าใจผิดไปเอง ก็เห็นคุณจ้องผมขนาดนั้น” เขายักไหล่ ก่อนจะละสายตาไปมองที่สเก็กจานร้อนที่ฉันเพิ่งวางลงไป

“ถ้าไม่รับอะไรเพิ่ม ฉันขอตัวนะคะ” เมื่อเขาเข้าใจถูกต้อง ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องอยู่ตรงนี้ออ รับไปจากโต๊ะนี้น่าจะดีกว่า เขาดูไม่น่าไว้ใจเอาเสียเลย ไหนจะสายตาของบอดีการ์ดสองคนนั้นอีก

“รับครับ”

“รับอะไรดีคะ” คราวนี้ฉันนึกยิ่งกว้างให้เขาอย่างแท้จริงใจ

“เอาสิ่งที่คุณคิดว่าผมจะสั่งแล้วกันครับ”

“...”

“ตามนั้นนะคะครับ”

(&**(^&\$%#\$(**(&##@#@\$%^9

นี่คือคำสาปที่ไม่เป็นภาษาในใจของฉันหลังจากที่เดินออกมาจากโต๊ะอาหารรหัสหมายเลขสิบ ให้ตายสิ เขาคิดว่าฉันเป็นจิ้งจอกอะไรหรือจะไปอ่านใจเขาได้ ขนาดแฟนชายยังสั่งข้าวไข่เจียวเป็นอาหารว่าง แล้วฉันจะไปรู้ได้ไงว่าเขาจะไม่กินอะไรประหลาดๆ อีก ข้าวผัดเนื้อยูนีคอร์นมันละ ทั้งวันนี้ตั้งใจว่า ไม่ว่าลูกคำจะเป็นยังไง ฉันจะต้องไม่เก็บมาเป็นอารมณ์ แต่ก็จิ้นได้

สิ่งที่ดีที่สุดในตอนนี้คือการยืนสงบสติอารมณ์อยู่น้ำห้องน้ำ หายใจเข้าออกช้าๆ นับหนึ่งถึงสามสิบเอ็ด โอเค สดิกกลับมาแล้ว

“พื้้นหอมคะ ใต้ลิบเขาอยากได้เมนูพิเศษ ทำอะไรให้เขาดีคะ” สุดท้ายฉันก็หาทางออกโดยการปรึกษากับพื้้นหอมว่าจะสั่งอะไรให้เขาดี

“เปิดบไวน์แดงแล้วกันเนอะ” พื้้นหอมยิ้มตอบง่าย ๆ พร้อมกับวางถาดสลัดหอยเชลล์ลงบนมือฉัน ก่อนจะพูดจาด้วยภาษาที่สยดสยองที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมา...

“น้องๆ โต๊ะสิบ พี่ฝากด้วยนะ คนนี้ไว้อีกสุดๆ ดูแลโต๊ะเดียวเลยนะ โต๊ะ
อื่นพี่ให้คนอื่นดูไปแล้ว”

ขอบคุณสวรรค์!

ขอบคุณ

๒

เด็กเสิร์ฟประหลาด

Pu's talk (ต่อ)

ดูซิว่าเงินหนึ่งพันทำให้ฉันต้องเจออะไรบ้างตอนนี้ ไม่ว่าจะสายตา
เก๋ียวกราดของยายคุณหนู สายตาจ้องจับผิดของบอดีการ์ดจากโต๊ะลิบเอ็ด แล้ว
ไหนจะมนุษย์ประหลาดที่พูดจาก่อนอย่างตาลุงคนนั้นอีก รุ่งไปดูดวงให้แม่ค้า
ในตลาดแถวบ้านยังดีกว่า

ระหว่างที่รอเปิดบิลไวน์แดง หน้าทีของฉันก็ต้องวนเวียนอยู่รอบโต๊ะ
ไว้ออฟนี่ไปเรื่อย ๆ ดูว่าพวกเขาต้องการอะไรเพิ่มหรือไม่ แล้วก็เบียดคืบมาเพีย
นที่ยกแก้วขึ้นมากระดิกเรียกฉันให้ไปเติมไวน์ให้

“นี่ร้านนี้มีพนักงานคนเดียวรึไงคะ ทำไมต้องเป็นเธอมาคอยวนเวียนอยู่
ตลอด” ยายคุณหนูถามขึ้นขณะที่ฉันกำลังรินไวน์ สายตาของเธอที่มองฉันเปลี่ยน
ไปหลังจากกลับมาจากห้องน้ำ...ไปโดนตัวไหนมาอีกล่ะ

“ตอนนี้อยู่ในร้านเต็มหมดเลยคะ แต่ละคนเลยมีหน้าที่กันล้นมือ ดิฉัน
จึงต้องดูแลพวกคุณเพื่อให้ได้รับการบริการที่ดีที่สุดค่ะ” ฉันตอบพร้อมกับฉีกยิ้ม
ทั้งยังบังคับตัวเองให้ต้องยิ้มไปด้วย

“แล้วทำไมต้องเป็นเธอ เปลี่ยนคนได้มั๊ย”

“คะ...”

“ดา ทำไมพูดแบบนั้น” ยังไม่ทันที่ฉันจะได้พูด เสียงคุณมาเฟียก็แทรกขึ้นมาก่อน

รอยยิ้มที่ปรากฏอยู่ที่มุมปากของเขาทำให้ฉันรู้สึกว่าเขาพูด...ไม่ได้เพื่อช่วยฉันสักนิด แต่จะเถียงกันทำไมให้มากความ ตามฉันสิว่าอยากมาอยู่ใกล้พวกคุณหรือเปล่า

“ก็ทำไมชอบสายตาที่เธอมองพี่จิ้นนี่คะ” สายตาบ้าบออะไรกันล่ะ ฉันไปมองเขาตอนไหนกัน

“ขอโทษครับ เขมูคุณทำงานของคุณต่อได้เลย” ในที่สุดเขาก็จัดบทยายคุณหนูจอมมโนนั้นเสียที

และฉันก็ตอบออกไปได้แค่ “คะ”

ไม่นานก็มีสัญญาณจากทางห้องครัวส่งมาว่าเปิดบ๊วยไวน์แดงเสร็จแล้ว ฉันจึงรีบเข้าไปในครัวเพื่อเอามาส่ง ตอนนั้นตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าต้องรีบให้พวกเขากินเสร็จไวๆ จะได้กลับไปเสียที

“เปิดบ๊วยไวน์แดงมาแล้วค่ะ” ฉันวางจานเปิดลงบนโต๊ะอาหารท่ามกลางสายตาประหลาดใจของทุกคน

“เอ๊ะ ใครสั่งเปิดบ๊วยไวน์แดงคะ” ยายคุณหนูหันมาถามฉันด้วยสีหน้าสงสัย แล้วจะให้ฉันตอบยังได้ดึล่ะ เราไม่ได้สั่ง ฉันสั่งให้เองแบบนี้หรือ

“คือว่าเป็นเมนูพิเศษจากทางร้านคะ”

“เมนูพิเศษอะไรกัน พี่จิ้นเขาแพ้...”

“ดา พี่เอง อยากให้ดาลองชิมนะ” คุณมาเฟียมองฉันอย่างประหลาดใจแล้วพูดแทรกขึ้นมา ก่อนที่ยายคุณหนูจะไวยวายมากกว่านี้ และเหมือนว่าคุณบอดี้การ์ดทั้งสองจะขยับตัวเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงเอะอะของคุณหนูดา แต่คุณมาเฟียก็ยกมือปราบเอาไว้ก่อน

อย่าบอกนะว่าเขากินเบ็ดไม่ได้ แพ้เบ็ด?

“ให้ดาเหรอคะ” ยายคุณหนูเปลี่ยนเป็นเสียงที่สองอีกครั้งหลังจากรู้ว่ามีคนสั่งเมนูพิเศษให้ “ชอบคุณนะคะ ดีใจจังเลย”

ถึงหมั่นไส้ยายคุณหนูอยู่นิดหนึ่ง แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกผิดอยู่มาก หากเขา

แพ้เบ็ดแล้วเป็นอะไรขึ้นมาจริงๆ ละก็ แยกแยะ จิ้งได้แต่ยืนสงบนิ่งอยู่ไม่ห่างจากโต๊ะเขาเงิบๆ รอดูว่าพวกเขาต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ และระหว่างนั้นก็ต้องฟังบทสนทนาของพวกเขาอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“พี่จิ้งจะมาอยู่เมืองไทยอีกนานมั้ยคะ”

“อาจจะนานครับ ขึ้นอยู่กับว่างานจะเสร็จเมื่อไหร่”

“แสดงว่าเราจะได้เจอกันบ่อยๆ ใช่มั้ยคะ”

“คงต้องนัดผ่านพี่ห่านครับ ตารางเวลาที่อยู่พี่พีท” คนอะไรเอ็นชากับแฟนเสียจริง แบบนี้สินะ เนื่อคู่เธอถึงไม่ใช่เขาละ

ยายคุณหนูทักปากผู้ หันไปมองที่โต๊ะบอดี้การ์ดอย่างไม่พอใจ ก่อนจะหันมาคุยกับคุณมาเฟียต่ออย่างออตออัน

“คุณพีทอีกแล้วเหรอะ เราติดต่อกันเองได้มั้ยคะพี่จิ้ง”

“คงไม่ได้ครับ”

ระหว่างที่ฟังเรื่องไร้สาระของคนทั้งคู่ ในหัวของจิ้งก็รับรู้ได้ถึงอะไรบางอย่างที่ผิดปกติ หันไปนั้นเองประตูของร้านก็เปิดออก เผยให้เห็นผู้ชายร่างสูงดูสะอาดสะอ้านที่กำลังเดินเข้ามาในร้าน เขาดูดีนะ แต่เขาไม่ปกติ ทำยังไงดีนะ จิ้งรับรู้ได้ว่าเขากำลังจะทำเรื่องร้ายๆ ลึกลับอย่างในร้านแห่งนี้ แต่ระหว่างที่กำลังคิดหาวิธี เสียงของใครบางคนก็แทรกเข้ามา

“ว้าย! เลอะหมดเลยอะ” เสียงยายคุณหนูดังขึ้น มือของเธอเต็มไปด้วยน้ำสีแดงของมะเขือเทศ “เดี๋ยวตามานะคะ ขอตัวไปล้างก่อน”

จิ้งเบิกตากว้างขึ้น ไม่ได้นะ ยายคุณหนู อย่าลืกกออกไป เธอกำลังจะขาย “ครับ”

“ไม่ได้นะคะ” จิ้งโพล่งออกไปพร้อมกับก้าวเข้าไปขวางทางยายคุณหนูไว้ เธอจะเดินผ่านผู้ชายคนนั้นตอนนี้ไม่ได้

“อะไรของเธอนะ มือฉันเลอะ จะไปล้าง” พุดพลายยกมือขึ้นมาให้ดูเป็นหลักฐาน ก่อนจะเดินผ่านจิ้งไปอย่างรวดเร็ว

และไม่หันขาดคำ...

“กรี้ดดด”

“อย่าเข้ามา ถ้าไม่ยากให้ผู้หญิงคนนี้เป็นอะไร” เสียงผู้ชายคนนั้นดังขึ้น

ล้นร้าน พร้อมกับคว้าเอาตัวคุณตาไปอยู่ในอ้อมแขน ส่วนมืออีกข้างของเขากำมิดบอกลผลไม้อาโวคาโด

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนฉันไม่สามารถจะเตือนคนในร้านได้ทัน ตอนนั้นคุณตามีสีหน้าหวาดกลัวสุดขีด เธอคงตกใจมาก ใบหน้าของเธอซีดเผือด ตามหน้าผากและไรผมเริ่มมีเม็ดเหงื่อซึมออกมา ทุกคนในร้านตกอยู่ในสภาพตื่นตระหนก

“บอสครับ เอาใจดีครับ” บอดีการ์ดสองคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะสิบเอ็ดรีบวิ่งมาสมทบกับเจ้านายของพวกเขา

“พีทไปข้างหลัง มาตรมากับผม” เขาสั่งการลูกน้องทั้งสองคน ก่อนจะค่อยๆ ลูกอย่างใจเย็นและเดินเข้าไปใกล้กับตำแหน่งที่คุณตานิยมนั่ง

ถึงแม้จะยอมรับว่าราคายาของคุณหนูน้อยไม่น้อย แต่ฉันก็ได้ใจร้ายใจดำถึงกับจะปล่อยให้ใครเป็นอะไรไปต่อหน้าต่อตาได้ลงคอ ฉันพยายามจะใช้ความสามารถของตัวเองในการช่วยเหลือ แต่ขอโทษจริงๆ ฉันช่วยไม่ได้ อย่างที่บอก ฉันไม่สามารถควบคุมมันได้

“ผมว่าเรามาคุยกันดีกว่า ดีมั้ย” คุณมาเพียเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบให้ความรู้สึกสงบในเวลาฟังมาก น่าทึ่งมากที่เขาสามารถรักษาโทนเสียงให้นุ่มในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานแบบนี้ได้

“ไม่ฟัง! ออกไปให้หมด! ไม่ว่าหน้าไหนก็หลอกหลวงทั้งนั้น” ชายคนนั้นตวาดกลับมาพร้อมกับเอามิดจีไปที่คอของยายคุณหนูให้ใกล้กว่าเดิม

“ใครไปหลอกหลวงคุณ เล่าให้ผมฟังสิ แล้วผมจะช่วย”

ฉันมองคุณมาเพียด้วยความรู้สึกหวาดๆ ตอนนั้นเขาน่ากลัวเสียยิ่งกว่าคนร้ายนั้นอีก คนที่ไม่แสดงอารมณ์อะไรเลยในเวลาแบบนี้ เขาดูมั่นใจมากเหมือนทุกเหตุการณ์มันอยู่ในกำมือของเขา

ระหว่างที่กำลังตั้งกับความนิ่งของคุณมาเพีย สายตาฉันก็เหลือบไปเห็นหญิงชายคู่หนึ่งที่กำลังลูกหนีออกจากร้านด้วยท่าทีลุกลี้ลุกลน และเมื่อฉันสบตาเข้ากับฝ่ายหญิง...บางอย่างก็แล่นเข้ามาในหัวฉันอีกครั้ง

เธอกำลังหนีผู้ชายคนนี้...เธอเป็นแฟนเขา

ไม่ได้การ ผู้ชายคนนี้ต้องมาหาแฟนเก่า ถ้าปล่อยแฟนเขาหนีไปแบบนี้

ยายคุณหนูนั้นจะไม่โดนแทงจนพุนรีไ้ ฉันจะปล่อยให้เธอมาเป็นอะไรในร้านนี้ไม่ได้

“คุณคะ” ฉันรีบแทรกตัวฝ่าฝูงชนที่เริ่มเข้ามามุงเพื่อดูเหตุการณ์ดังกล่าว “ยังไปไม่ได้นะคะ”

“คะ? ฉันจ่ายเงินแล้วนะคะ” เธอหันกลับมาตอบด้วยสีหน้าหวาดหวั่น ก็จะไม่ให้หวั่นได้อย่างไร ในเมื่อเธอหนีแฟนมากินข้าวกับก๊ิก แล้วแฟนที่แอบตามมาดันเป็นบ้าไปจับคนอื่นเป็นตัวประกัน

“คุณจะปล่อยให้แฟนคุณทำร้ายคนอื่นไม่ได้นะคะ”

“เธอ...” ผู้หญิงคนนั้นเบิกตากว้างขึ้นอย่างตกใจ ก่อนจะรีบหลบตาฉัน แล้วคว้าเอาแขนผู้ชายคนข้างๆ เพื่อหนีต่อ แต่ไม่ทันแล้วละ ในเมื่อฉันก้าวไปถึงประตูได้ก่อนเธอ

“กลับไปคุยกับเขาเถอะคะ อย่าให้ใครต้องเป็นอะไรเพราะคุณเลย คุณจะรู้สึกผิดไปชั่วชีวิตนะคะ” ฉันก็ทำพุดดีไม้งั้นแหละ เพราะคนบางคนต่อให้ทำลายชีวิตใครไปมากแค่ไหน เขาก็ไม่ได้รู้สึกอะไรอะไร มีให้เห็นเยอะเยอะไปในบ้านเรา

สองคนนั้นมองหน้ากันเหมือนกำลังชั่งใจ ทำให้ฉันต้องพุดซ้ำเพื่อกระตุ้นพวกเขา

“กลับไปเดี๋ยวนี้คะ อย่าให้ฉันต้องพุดเยอะ” ฉันใช้ความสามารถทางใบหน้าที่หมดสติที่มีทำให้ดูโหดที่สุด ทั้งๆ ที่ถ้าสองคนนั้นร่วมมือกันผลักฉันออกไปซะ ฉันก็ไม่สามารถทำอะไรพวกเขาได้

“ทำตามที่คุณบอกครับ ถ้าพวกคุณไม่ยอมมีปัญหาภายหลัง” เสียงเข้มที่ดังขึ้นมาจากทางด้านหลังทำให้ฉันต้องหันกลับไปมอง บอติกการ์ดคนแรกที่เข้ามาในร้านนี่นา

แรงกดดันจากผู้ชายร่างสูงแบบเขามันมากกว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างฉันไม่รู้ก็เท่า ในที่สุดชายหญิงทั้งคู่ก็ต้องยอมจำนน เดินกลับเข้าไปที่กลางร้าน โดยมีฉันและคุณบอติกการ์ดเดินตามไปติดๆ

“ดา ทำไมถึงหลอกพี่” เสียงคร่ำครวญจากผู้ชายที่ขาดสติดังขึ้นเมื่อพบหน้าแฟนสาวตัวเอง อะไรมันจะช่างบังเอิญขนาดนี้ ที่แฟนเขาก็ดันมาชื่อดาเหมือนยายคุณหนูझेเลียว ฉันไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้พวกเขาคุยอะไรกันไปบ้างเพราะมีวแต่

ไปตามแฟนของเขา

“พี่เค้าอย่าไปทำเขา ปล่อยเขาไปเถอะ” เธอบอกพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น

ฉันไม่รู้เรื่องราวของพวกเขามากกว่านี้แล้ว ได้แต่ภาวนาให้ผู้ชายคนนั้นกลับมามีสติ ส่วนยายคุณหนูผู้นำสารตอนนี้ก็ได้แต่ร้องไห้แบบไม่กล้าส่งเสียง

“ตา กลับมาหาพินะ” เหมือนว่าเขาจะเริ่มใจอ่อนลง ถ้าไม่ดันเหลือบไปเห็นผู้ชายที่มากับแฟนของเขา สายตาเขาเปลี่ยนจากที่กำลังโศกเศร้ากลายเป็นโกรธแค้น อารมณ์เขาดูสลับไปมาเหมือนกับคนบ้า

“เพราะพี่เป็นแบบนี้ไง ดาจะไปกล้าอยู่ด้วยได้ยังไง” เธอตะโกนตอบพร้อมกับน้ำตาที่ไหลเต็มสองแก้ม

“ปากดี!” เขาตะโกนเสียงดังจนเส้นเลือดที่หน้าผากและลำคอปูดขึ้น ฉันพยายามควบคุมตัวหรือทำให้เรื่องแย่ลงกันแน่เนี่ย เธอควรจะพูดให้เขาใจเย็นสิ

“ผู้หญิงเลวๆ ควรจะตายไปให้หมด” ว่าแล้วเขาก็จางมืดขึ้นเตรียมจะเหยียดยายคุณหนู ทุกคนในร้านต่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“อ้ากกก” เสียงร้องโห่หวนของชายคนดังกล่าวดังขึ้น เมื่อเขาถูกคุณบอดี้การ์ดหน้าตึ่ล็อกแขนและปลดอาวุธในจังหวะที่กำลังอ้างผิด หลังจากนั้นก็โดนคุณมาเฟียจับทุ่มลงไปที่พื้น ก่อนที่จะโดนจับกดไว้แน่น วินาทีนั้นฉันแทบจะลืมหายใจไปเลย

“ปล่อยๆๆ” เสียงโวยวายของเขายังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง ตอนนี้เป็นบอดี้การ์ดทั้งสองของคุณมาเฟียที่ไปช่วยล็อกตัวเขาไว้

ไม่นานตำรวจก็เดินทางมาถึงตามแบบฉบับละครไทย คือเหตุการณ์คลี่คลายแล้วตำรวจก็จะมาถึงพอดี พวกเขาพาตัวคนร้ายไปที่โรงพัก ลูกค้านอื่นๆ ต่างพากันมองดู บ้างก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายคลิป บ้างก็ตกใจจนต้องยกมือขึ้นมาปิดปาก ส่วนคุณดาแฟนสาวของคนร้ายตอนนี้ก็นั่งร้องไห้โฮอยู่ที่พื้น ก็ไม่รู้จะส่งสารดีมัย ไม่ขอยุ่งเรื่องของใครก็แล้วกัน

“รวบรวมทุกท่านอยู่ในความสงบก่อนนะคะ ตอนนี้ตำรวจได้พาตัวคนร้ายไปแล้ว” เสียงพ่นน้ำหอมประกาศดังขึ้นหลังจากที่ตำรวจกลับไป “ต้องขอภัยใน

ความไม่สะดวกของวันนี้จริงๆ ค่ะ ทางร้านจะลดค่าอาหารให้ทุกโต๊ะหากลิบเปอร์เซ็นต์ เป็นการขอโทษนะคะ”

นำส่งสารพื้หน้าหอมที่ต้องมารับภาระที่เธอไม่ได้ก่อ แต่ฉันก็เข้าใจนะว่ามันคือการแสดงความรับผิดชอบและซื่อใจลูกค้า ส่วนฉันก็หน้าที่เดิมคือตามติดโต๊ะวีไอพี

“พี่จิ้นขา น้องตากแล้ว ฮือๆ” เสียงออดเซาะของยายคุณหนูดังขึ้นเป็นระยะตามไหล่และแขนมีรอยแดงเต็มไปหมด ตัดกับผิวขาวๆ ของเธอ แฉกที่คอยังมีรอยเหมือนโดนปลายมีดกรีดอีกด้วย

“มีแผลนี่ พี่ว่าน้องตากควรกลับบ้านไปทำแผลและพักผ่อนได้แล้วครับ” คุณมาเฟียพูดอย่างจริงจัง เขาเซยคางเธอขึ้นเล็กน้อยเพื่อดูแผลที่คอ แต่ก็ยังเว้นระยะห่างจากตัวเธอไว้อยู่ดี

“ก็ได้ค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อย

“พี่ห ไปส่งคุณตากด้วย”

“ได้ครับ”

“ไม่เอานะคะ ดาอยากให้พี่จิ้นไปส่ง” ยายคุณหนูหน้าออย่างชัดเจน เมื่อก็ยังทำหน้าที่อ้อนเพลียอยู่เลย ตอนนี้อยู่เป็นโหมดเอาแต่ใจเรียบร้อยแล้ว

“ดา กลับครับ” เสียงสั่งสั้นๆ เรียบง่ายแต่ทรงพลังนั้น แม้แต่คนแอบฟังอย่างฉันก็ยังขนลุก ไม่แปลกที่ยายคุณหนูจะรีบเก็บความเอาแต่ใจใส่กระป๋องแล้วพยักหน้ารับคำสั่งทันที แต่ก็ไม่วายถามต่ออีก

“แล้วพี่จิ้นล่ะคะ”

“พี่หิว” จะไม่ว่าอะไรเลย ถ้าสายตากเจ้าเล่ห์นั้นไม่ได้จับจ้องมาที่ฉัน “คงต้องอยู่กินอะไรที่นั่นก่อน”

ฉันก็ได้แต่ถูร้องตะโกนก้องในใจว่า “กลับไปเถอะ ได้โปรด!”

End Pu's talk

Bobby's talk

ผมจ้องมองเด็กสาวตรงหน้าอย่างพิลึกพิลั่นเพราะ ผมจำเธอได้ตั้งแต่ตอนที่เดินเข้ามาในร้าน เธอคือเด็กคนที่เจอพูดถึง คือเด็กคนที่ผมเจอในงานแต่งของ

เจ ตอนนั้นเธोज้องผมตาไม่กะพริบ จนผมคิดว่าเธอก็เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ที่หวังอะไรๆ จากผม

แต่การเจอกันครั้งนี้ทำให้ผมมองเธอต่างออกไป มีจุดที่ทำให้ผมสงสัยเธอ หลายจุดหลังจากเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการที่เธอเอาเบ็ดตอบโผนมาเสิร์ฟผม ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าเธอรู้ว่าผมแพ้จึงแกล้ง หรือเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ไหนจะการที่เธอเตือนน้องดาเหมือนกับรู้ว่าจะมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น แถมเธอยังรู้ว่าใครเป็นคนที่ผู้ชายคนนั้นกำลังตามหา

เรื่องเบ็ดยังมีโอกาสที่จะเป็นเรื่องบังเอิญได้ เธออาจไม่ได้ตั้งใจ แต่เรื่องน้องดา มีข้อสันนิษฐานของผมอยู่สองข้อ คือหนึ่ง...เธอรู้จักผู้ชายคนนั้น หรืออย่างที่สองที่ผมพยายามเถียงกับตัวเองว่าไม่น่าเป็นไปได้คือ...เธอรู้อนาคต

นี่มันยุค ๒๐๑๘ แล้ว เรื่องนี้เกินจินตนาการของผมไปมากจริงๆ

“คุณยังหิวอีกหรือคะ แคล่ตึกก็งานใหญ่มากแล้วนะคะ” เธอถามขึ้นหลังจากที่ผมพูดจบ เหมือนว่าเธอจะเริ่มเก็บส้นเท้าไม่อยู่แล้ว ท่าทางของพนักงานดีเด่นคนก่อนหน้านี้หายไปไหนกันนะ

“นั่นนะสิคะ พี่จิ้นยังกินไหวอีกหรือคะ” น้องดาที่ตอนนี้นั่งยังไม่จากไปไหนหักขึ้นอีกคน

“พาคูณตาออกไปได้แล้ว ทำแผลให้เธอด้วย แล้วก็อยู่เป็นเพื่อนถ้าเธอต้องการ” ผมหันไปกระซิบเบาๆ กับพีท ก่อนจะหันไปบอกกับน้องดาเพื่อเป็นการตัดบท

“ได้ครับ”

“เจอกันใหม่ นะครับน้องดา” เธอควรจะรีบกลับบ้านไปพักผ่อนและทำแผล เธอทำหน้าที่ดีพอเล็กน้อย แต่ผมคงไปส่งเธอด้วยตัวเองไม่ได้จริงๆ ผมไม่ชอบให้ความหวังใคร

“เชิญครับคุณดา” พีททำหน้าที่ดึงน้องดาออกจากผมได้ดี ด้วยความนิ่งของเขาทำให้การเอาแต่ใจของน้องดาไม่เคยได้ผลเลย

“เฮอะ” เธอสะบัดหน้าอย่างขัดใจก่อนที่จะเดินนำพีทออกไป แต่เมื่อเดินห่างโตะไปได้ไม่มาก เธอก็หันหน้ากลับมา

“อ้อ คุณเด็กเสิร์ฟ เมื่อกี้ชอบคุณมากนะคะ” น้องดาหันไปจ้องมอง

พนักงานเสิร์ฟคนนั้น “แต่ถึงอย่างนั้นคุณก็ห้ามมาทำเจ้าของกับพี่จิ้น เข้าใจมั๊ย”

“ค่ะ” มาดพนักงานดีเด่นของเธอกลับมาแล้วเมื่อเธอฉีกยิ้มกว้างให้น้องดา เธอควบคุมอารมณ์ได้ค่อนข้างดีเลยละ

หลังจากน้องดาเดินออกไปแล้ว ผมก็หันมาเปิดประโยคสนทนากับเด็กสาวตรงหน้า เพราะความน่าสงสัยที่มีมากมายในตัวเธอทำให้ผมยังไม่อยากจะลุกไปไหน

“ผมสั่งเมนูพิเศษ แต่คุณกลับเอาสิ่งที่ผมกินไม่ได้มา ผมเลยต้องอยู่ต่อ”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญคุณสั่งใหม่ได้เลยค่ะ อีกยี่สิบนาทีครัวจะปิดแล้ว ต้องรีบนิดนึงนะคะ” เธอตอบพร้อมกับยื่นเมนูมาให้ผม

“คุณคิดว่าผมควรจะสั่งอะไรดีในเวลาแบบนี้ ผมไม่ได้ตั้งใจก่อวณเธอ แต่ผมอยากดูปฏิกิริยาของเธอมากกว่า ถ้าเธอรู้อนาคตจริงๆ ละก็ เธอควรจะมาเป็นคนของผม...ผมหมายถึง ทำงานให้ผม”

“ข้าวไซเลียวมั๊ยค่ะ เหมือนแฟนของคุณ” เธอตอบ นัยน์ตาของเธอฉายแววเบื่อหน่ายอยู่แวบหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสงบนิ่งเหมือนเดิม นี่เป็นปฏิกิริยาที่ผมไม่เคยเห็นจากผู้หญิงมาก่อน

“ถ้าคุณว่าอย่างนั้นก็โอเคครับ”

หลังจากที่ผมตอบรับเธอไปอย่างง่ายๆ เธอก็วิ่งหายเข้าไปในครัวอีกครั้ง ส่วนผมก็นั่งมองร้านไปเรื่อยๆ โดยมีมาตรคอยยืนอยู่ข้างๆ ร้านนี้ระบบจัดการยังไม่ค่อยดีเท่าไร ทั้งแม้อาหารจะรสชาติดี แต่ถ้าไม่เปลี่ยนระบบคงโตไปมากกว่านี้ไม่ได้ เพราะเมื่อธุรกิจขยายก็ต้องมีการจัดการที่ครอบคลุม ถ้ายังเป็นระบบเป็นกันเองแบบนี้ละก็ คุณงานไม่ได้แน่ๆ

ไม่นานพนักงานเสิร์ฟคนเดิมหรืออาจารย์บู๊ที่เจฟุดถึงก็กลับมาวนเวียนรอบโต๊ะผมอีกครั้ง เธอทำงานของเธอโดยที่ไม่ยอมมองมาทางผมถ้าผมไม่เรียกการทำงานของเธอก็ไม่มีอะไรน่าสงสัย จะว่าไปตอนนี้เธอก็เหมือนคนปกติทั่วไป

“คุณเลิกงานก็ไม้งครับ” ผมถามขณะที่เธอกำลังวางจานข้าวไซเลียวลงบนโต๊ะ

“...” เธอไม่ตอบ แต่กลับมองผมด้วยสายตาที่ไม่ไว้วางใจอย่างประหลาด และนั่นทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าตัวเองเพิ่งพูดอะไรออกไป

“ถ้าทำให้คุณเข้าใจผิดก็ต้องขอโทษด้วย ผมแค่อยากรู้จักครับ ไม่ได้คิดเป็นอื่น” ผมรีบแก้ตัว เมื่อสายตาของเธอที่มองมานั้นมันเหมือนกับผมเป็นอาเล่ย์ที่คอยออฟเด็กไปควงหลังเลิกงาน

“ร้านเปิดสามทุ่มค่ะ” เธอตอบมาสั้นๆ ก่อนจะรีบขยับตัวออกห่างไปยืนชิดผนังร้าน

นี่เธอมองผมเป็นตัวยะไรกัน

หลังจากจัดการกับข้าวไข่เจียวที่สั่งมาจนหมด มาตรก็ทำการจ่ายเงินให้เป็นที่เรียบร้อย และเราก็กลับมาขึ้นรถ โดยที่ยังไม่ออกรถไปไหน ผมตั้งใจว่าจะสะกดรอยตามเธอไปที่บ้าน

“มาตร” ผมหักชั้นขณะที่ผมกับมาตรกำลังนั่งรอร้านเปิดอยู่ในรถเสียบๆ

“ครับบอส”

“ผมดูน่ากลัวหรือว่าไม่น่าไว้วางใจขนาดนั้นเลยเหรอ” ปฏิกริยาของเธอทำให้ผมเกิดไม่มั่นใจในตัวเองขึ้นมาจริงๆ โอเค ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนจะวิ่งเข้าหาผม แต่ก็ไม่เคยมีใครวิ่งหนีผมขนาดนี้ ผมว่าผมก็เป็นสุภาพบุรุษพอตัวนะ

“ไม่ครับ บอสออกจะซูดี ผู้ชายด้วยกันยังชอบเลยครับ” มาตรตอบ แต่คำตอบของเขาทำให้ผมตกใจอยู่ไม่น้อย

“เดี๋ยวนะมาตร แถอย่าบอกนะว่า...”

“ไม่ใช่ครับบอส ผมหมายถึง ชอบแบบ...อยากหล่อเหมือนบอสครับ” มาตรรีบแก้ตัวทันทีเมื่อผมมองหน้าเขาอย่างไม่ไว้ใจ ก็เล่นตอบอะไร ชนลุกไปหมด

“ผมไม่ห้ามนะ เรื่องรสนิยม แต่อย่าคิดแบบนั้นกับผม” ไม่ว่าอย่างไรผมก็ยังชอบผู้หญิงอยู่ แต่ถ้าคนที่ผมไว้ใจจะมากอดกับผมแบบนี้ผมคงนอนไม่หลับ

“เฮ้ย ไม่ใช่แบบบอส ผมชอบผู้หญิง ไม่ใช่เซ่เถื่อนๆ แบบบอส”

“...”

เอาเถอะ จะว่าอะไรก็ว่าไป ไม่จ้องประทุหลังกันก็พอ

ประมาณสามทุ่มครึ่ง ในที่สุดร่างเล็กที่ผมรอคอยก็เดินออกมาจากร้าน คราวนี้เธออยู่ในชุดนักเรียนของโรงเรียนเอกชนสักแห่ง เธอกำลังเดินไปที่วินมอเตอร์ไซด์

“มาตร ตามเธอไป”

“ครับบอส”

มาตรขับรถตามเธอไปต่างๆ อย่างมีอาชีพ เพื่อไม่ให้เจ้าตัวรู้ตัว เราขับรถเข้าซอยมาเรื่อยๆ บรรยากาศแถวนี้ไม่ค่อยเปลี่ยวเท่าไรนักเนื่องจากมีร้านค้าริมทางเปิดอยู่ตลอด ชุมชนแถวนี้เป็นชุมชนขนาดกลาง ไม่แออัดมากนัก บรรยากาศทางไปบ้านเธอจึงนับว่าค่อนข้างปลอดภัยสำหรับผู้ถึงตัวคนเดียว

และแล้วรถของเธอก็ไปหยุดอยู่ที่หน้าตึกแถวแห่งหนึ่งที่ดูเหมือนจะเป็นร้านอะไรสักอย่าง แต่ตอนนี้ปิดไปแล้ว เธอรีบเปิดประตูและเข้าบ้านไปอย่างรวดเร็ว

“ให้เจนนีมาสืบเรื่องของเธอ”

“ครับบอส”

“ผมอยากรู้ว่าเธอมองเห็นอนาคตจริงรึเปล่า”

“ถ้าจริง เราจะจ้างเธอมาช่วยหาสร้อยไข่มัยครับบอส”

“ถ้าจริง...ก็ทำให้เธอเป็นของเรา”

End Bobby's talk

การหยั่งรู้เรื่องของชาวบ้าน...

เป็นความสามารถประหลาดที่ติดตัวเธอมาตั้งแต่เกิด
แต่जू อีตามาเพียขาโหดคนนั้นก็มาขอซื้อตัวเธอ
ให้ไปทำงานในตำแหน่งพิเศษ...ที่ปรึกษาเรื่องดวง
หรือพูดง่ายๆ ก็หมอดูประจำตัว

เรื่องเงินนะเธอสนใจอยู่แล้ว

แต่ปัญหามันติดอยู่ที่ว่าเธอดันไม่รู้เรื่องอะไรของเขาเลยนี่สิ
แถมยังช่วยซ้ำซ้อนเมื่อถึงคราวจำเป็นต้องใช้เงิน

จากที่เคยปฏิเสธก็ต้องบากหน้าไปอ้อเขา

สัญญาว่าจ้างจึงถูกร่างขึ้นอีกครั้งพร้อมกับภารกิจที่เขาโยนมาให้
นั่นคือการหาสร้อย ซึ่งเบาแถมมีเพียงรูปมั่วๆ หนึ่งรูปกับคำพูดที่ว่า
“มันอยู่ในประเทศไทย”

ว่าแต่สัญญาจ้างตลอดชีพที่เขาเสนอมานี้มันยังไ้กันนะ!

ทดลองอ่าน

24 SPB
สาระ สนุก สุขใจ **สถาพรบุ๊คส์**
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์อินทรีสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-3528-1

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book